THE MALABAR CHRISTIAN COLLEGE

Magazine

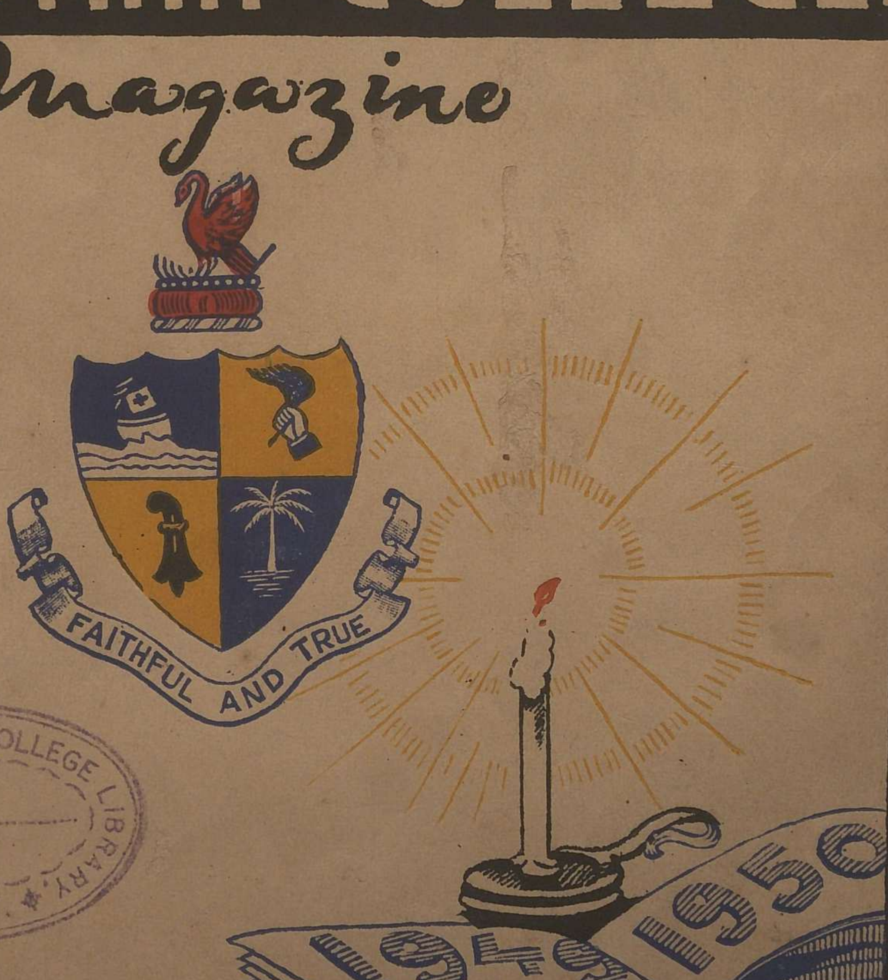

MALABAR CHRISTIAN COLLEGE LIBRARY, CALICUT.

THE

MALABAR CHRISTIAN COLLEGE

MAGAZINE

MALABAR CHRISTIAN COLLEGE LIBRARY, CALICUT.

1949-1950

EDITOR: K. BHAGYANATHAN, M. A,

Published by J. F. Thaddaeus, B. A. L. T., Principal, Malabar Christian College, Calicut, and printed by K. A. Krishnan, at the Empire Press, Calicut.

CONTENTS

		Page
1.	Editor's Notes	i
2.	Principal's Annual Report	1
3.	Our Waiting Room—*Leela Chittayagam*	3
4.	Time Element In Life—*Sebastian Mampalli, B. A;* ...	5
5.	The Birthday Present—*Cresy John*	7
6.	Science—a blessing and a curse—*T. Vinodini* ...	9
7.	Public Library—*K. K. Cherian*	11
8.	Brain Ticklers—*K. Unni Madhavan Nair*	12
9.	That Which Never Dies—*C. Rabindranath*	13
10.	Love Your Enemies—*William P. V. Pandian* ...	15
11.	Marvels of Organic Chemistry—*V. Ramachandran, B. Sc.* ...	16
12.	National Theatre for India—*K. Bhagyanathan, M. A.* ...	19
13.	Wisdom of China	23
14.	A. B. C. of Inflation—*K. Balakrishnan*	25
15.	Library Movement in Kerala—*Maduravanam C. Krishna Kurup* ...	27
16.	Secrets of Success	29
17.	Prize Winners—1948-49	31
18.	In lighter Vein	32

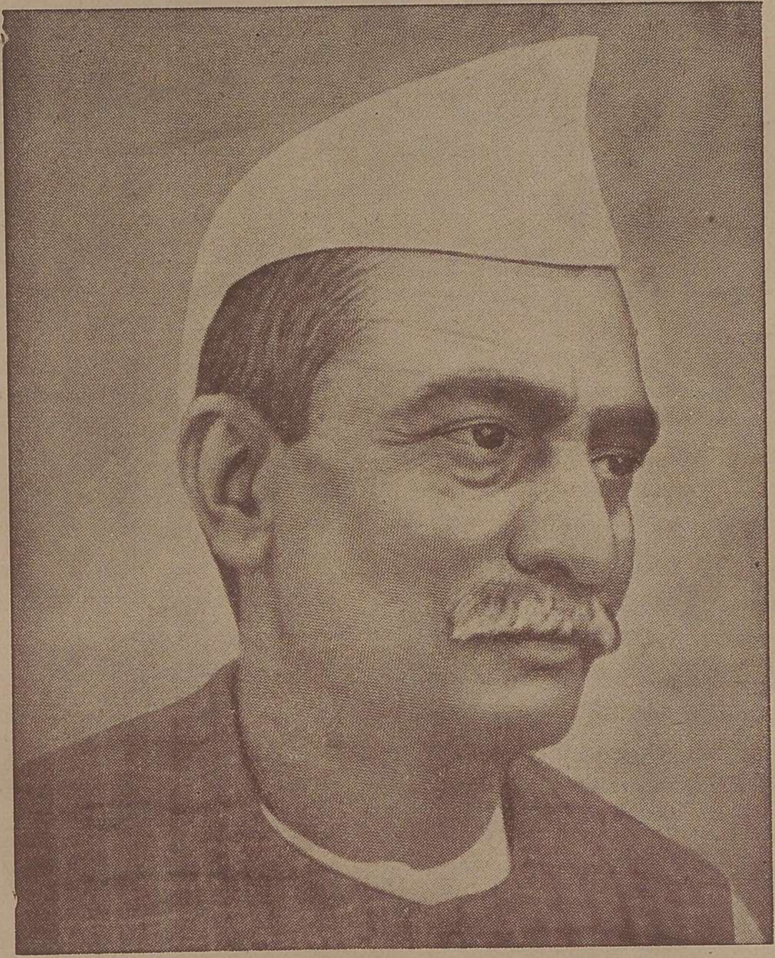

OUR FIRST PRESIDENT

THE REPUBLIC OF INDIA

(26th January 1950)

WE, THE PEOPLE OF INDIA, having solemnly resolved to Constitute India into a SOVEREIGN DEMOCRATIC REPUBLIC and to secure to all its Citizens :

JUSTICE, Social, economic and political ;

LIBERTY of thought, expression, belief, faith and worship;

EQUALITY of status and of opportunity; and to promote among them all

FRATERNITY assuring the dignity of the individual and the unity of the Nation;

IN OUR CONSTITUENT ASSEMBLY DO HEREBY ADOPT, ENACT AND GIVE TO OURSELVES THIS CONSTITUTION.

Editor's Notes

We are now a nation wandering between two worlds—one dead and the other yet to be born. On the 26th of January 1950 we finally cut away the last vestige of foreign rule and declared ourselves as a Sovereign Democratic Republic within the Commonwealth of Nations. But the Ramrajya which our Mahatma dreamed of is yet to be realized. We have therefore to see through the present misty atmosphere of power politics and in a determined manner work out successfully our noble and inspiring Constitution. We have to forget self for common good and strive on—"for the light we sought is shining still.'

Educational institutions have a very important function to perform in the new context. Now, more than ever before, schools and colleges should be made centres of good and joyous influences. Studies and games must all be turned to the building up of character, to the making of the good citizen, the lover of his country. A literate and intelligent electorate is the basis of any true democratic government.

'Republic Day'

The Republic of India was heralded by us with all due ceremony and jubilation. On the morning of that historical day the staff and students assembled in the college quadrangular, and the Principal unfurled the Union flag. After speeches by the Sri Madhuravanam C. Krishna Kurup and representatives of the students, and the singing of the national anthem the meeting ended. The college premises was tastefully decorated and illuminated for the occasion.

U. N. O. Day

On 24th October 1949 a meeting of the students was held in the college to celebrate the U. N. O. day. Sri K. Bhagyanathan, M. A., who presided, gave a lecture on the significance and necessity of the United Nations' Organisation.

College Associations

All the College Associations were very active during the year and conducted several lectures and debates. Particular mention may be made about the every interesting and instructive inaugural address delivered by Dr. P. B. R. Murthy, the Principal of the Kerala Polytechnic, when he inaugurated the Science Association. The College Parliament has been considering its draft constitution, and it is hoped that next year it would be passed.

University Extension Lecture.

Sri K. Bhagyanathan M. A., our English lecturer, delivered an University Extension Lecture on 30th Nov. 1949, in the Feroke College. His subject was "The Need for a National Theatre for India." A summary of his speech is printed elsewhere in this issue.

Non-Stop Variety Show

The Non-Stop Variety Show presented by us in aid of the Poor Boys' Feeding Fund was a phenomenal success. Financially, it broke all previous Box-Office records, and inclusive of the donations grossed about Rs. 4,300. Artistically, it

set a new standard in local stage entertainment. The beautiful decor for the dances, the three dimensional naturalistic stage sets, colourful light effects, the superb performances of the several artistes, and above the clever direction, contributed to the success of the show. We sincerely thank our patrons for liberally contributing to the Poor Boys, Fund. We congratulate the artistes, stage technicians, and Sri K. Bhagyanathan M. A. who produced and directed the show.

On the Fields

Our students did extremely well on the games and sports fields. Our Combined College and School Hockey Team, won the Asher cup in the Palghat Victoria College Tournament In the District Inter-Schools Tournament our Basket Ball Team won the cup. We congratulate our sportsmen and athletes who have won fresh laurels for our college, and trust that next year we will be still more successful.

The lack of adequate play-grounds is greatly handicapping us in the training of our sportsmen and our athletes. This problem is an All India one and the government should seriously consider what steps they should take to solve it.

Ministers, Officials and politicians nowadays very frequently expound "Grandiose ideals to transform this C3 nation into one of healthy happy individuals". But unfortunately while they talk about the "need" for this and the "need" for that, they forget that the first essential before anything can be attempted for the physical regeneration of our people, is the provision for playing fields. The Government should realize that one of the first duties of any civilized, progressive country is the planning of adequate play-grounds for the people, schools and colleges. The famous sports Commentator, Mr. A.F.S.Tallyarkhan arguing this point writes "The first step in implementing any large nation wide scheme for physical betterment is to see that every big school has adequate playgrounds. If these open spaces are not to hand in close proximity to the school houses, they must be purchased and used at some distance. The same applies to the colleges in the big cities . . . . ." We hope the Government would move in the matter and make it possible for all educational institutions to have adequate recreational tracts.

Principal's Report

(Presented on 28-1-'50)

Mr. Chairman, Ladies and Gentlemen,

We have been fortunate to live through a memorable day in our immemorial history. We are now the citizens of the Sovereign Republic of India in the Commonwealth of Nations. For the first time in the history of our country we have been all united under one constitution and people belonging to divergent groups and to religious communities of different cultural backgrounds, have with one voice acclaimed to belong to one Republic. There is jubilation all over the country, but our jubilation should be tempered with thoughts of the immense tasks that lie ahead of us. A large section of the people in our country are still ignorant and poverty-stricken, and so long as there is even one individual condemned to live and die in ignorance and poverty, we cannot be said to be a free and happy nation. A constitution forged in Delhi cannot ensure our freedom ; it is only the spirit of freedom that comes from a knowledge of the Truth and the sense of responsibility that comes with it, that should keep India free.

The misgivings which some of us had about the position of Christians in India have been cleared and we have every reason to believe that Christianity and Christian Educational Institutions will have a definite contribution to make in the life of the nation in the new Free India. India needs now, more than ever before, sons and daughters who do not lose themselves in earthly aspirations but who as men and women of character and filled with love, are ready to serve the country and the people. It has always been our aim, not only to impart instruction for the successful passing of examinations, but also to lead our students to real knowledge which will make them strong men and women, and to mould their character by the truth which comes from above to enable them to live a life of victory, of love and of service. We pray that from this institution, there may be sent forth continually a stream of men and women who shall serve God faithfully in His world.

On an occasion like this it is customary to give a short account of the working of the College and I shall place before you a brief survey of our activities during the year.

The present strength of the College is 275 including 58 women students, of the school 1180, of the Elementary School, 129.

There were a few changes in the staff. Mr. N. G. Joseph, Tutor, English left us to join the Y. M. C. A. and was succeeded by Mrs. Gouri Prabhakaran and later by Mr. M. Sebastian. Mr. V. G. M. Pavamani one of our lecturers in English went on study leave to America and in his place Mr. K. Bhagyanathan, M. A., was appointed. The new appointments in the school were Messrs. Mallinathan and P. Acuthan in the High School, Messrs. A. Krishna Gupta and C. K. Kunhiraman, Pandits, Mr R. Vengulam, Drawing Master and Mr. N. Velayudhan, Physical Training Instructor.

One hundred twelve students appeared for the Intermediate examination in March 1949 of whom 50 passed, 17 being placed in the first class. In the S S L C Public examination the percentage of passes was 35 as against 69 in the previous year. How far the abolition of selection of candidates for the S. S L C. Public examination is responsible for the poor results, is for education experts to consider.

The other sides of College life have not been neglected. The College Parliament, the History, Science and Malayalam Associations have functioned regularly. The College branch of S. C. M. has had regular weekly Prayer meetings. The School Debating Societies have also been very active.

A novel feature this year was the introduction of the democratic form of Government in school affairs. Boys have their Class Councils, School Council and School Parliament, their Squad Leaders, Class Leaders and School Leaders. The introduction of these Class Councils has inculcated in the pupils a sense of dignity and responsibility, which has helped the Headmaster in the maintenance of order and discipline.

A word about the reorganisation of Secondary Education sponsored by our National Government will not be out of place. In the words of the Hon'ble Minister for Education, Productive manual work is the core of the curriculum of the Basic Education Scheme. To ensure the successful working of the scheme, the classes must be small; there must be large play-fields and extensive lands for cultivation and many other requisites.

The games and sports have helped to make the atmosphere of the institution one of vigorous life. The extent of our playgrounds is only about 5 acres, which is very inadequate, but every bit of ground is being used by the boys for games under the supervision of the Physical Instructors. In the District Inter-schools Tournaments, our Basket Ball Team won the cup. Our Combined College and School Football Team won the Asher Cup in the Palghat Victoria College Tournament. The women students continue to take an active part in the games and sports. Quite a large number of them competed for several events in the College Day Sports on the 25th instant, including Fancy Dress Competition and Tug-of-War.

The free noon meal had to be stopped for some time as we had no funds for the purpose; but we are glad that we are now able to give a free meal at noon on every working day to about 60 students. The funds required were raised by means of an entertainment got up under the auspices of the School Red Cross Group. There were three shows and the gross receipts amounted to Rs. 3569-8-0. Our thanks are due to the students and to the members of the staff for making the entertainment a great success, especially to Mr. K. Bhagyanathan, our English Lecturer, who personally supervised every arrangement and utilised his talents to make the entertainment very attractive.

I should like to express my sincere thanks to the Headmaster and to all my colleagues on the staff who have readily and heartily co-operated with me in every way in the successful working of the institution during the year. I should also thank the students both of the college and school for their uniform courtesy and goodwill. My thanks are due to the Old Students' Association for the scholarship and prize which it has awarded this year also.

A word of thanks and I am done. I am happy that a distinguished Old Student of the College and a very dear old boy of mine, Capt. K. N. Krishnan has agreed to propose the Toast of the College; I thank him most heartily for so readily acceding to my request. Rev. K. R. Karunakar, the President of the Board of Direction of the Malabar and South Kanara Christian Education Society, the body in charge of this College and the B. E. M. High Schools in Malabar and South Kanara, has come all the way from Mangalore to be present at this function and to reply to the Toast on behalf of the Management. I thank him and the Board of Direction for the guidance they have given in the administration of this College. Ladies and gentlemen, I have very great pleasure in proposing a hearty vote of thanks to the distinguished President of this evening, Mr. E. Antony Lobo. When I saw him a few days ago and requested him to take the chair on this occasion, he readily agreed. On my behalf and on behalf of you all assembled here, I thank him most sincerely for presiding at this function. I thank also Mrs. Lobo for kindly distributing the prizes. Our thanks to you, Ladies and Gentlemen, for so kindly responding to our invitation with your presence.

"Our Waiting Room"

How shy and awkward one feels on entering that small room for the first time. But by the next day you are quite at home there. Serene, silent figures crossing the maidan, on stepping into that room become suddenly gifted with high eloquence. What a place of mirth and frivolity it is. Yes! it is that room which is a realm of our own.

But listen! the bell is off. Hush! it is time for prayers. But prayers are not for us. No one pays any attention to the bell. "What a lot of noise! Silence!" shouts one of the 'speakers' and bangs her fist on the table. For a time all is quiet. But the slightest whisper in the room causes a mighty hum and then suddenly the whisper goes round. "Sh-Sh" The 'Princy is coming, Hush!. At once the crowd run helter shelter into the interior of their room. The tall and majestic form walks with measured steps along the verandah. He peeps in. What a quiet place this is, wonders he. Satisfied that all is quiet the 'Old Boy' goes back to his room

Some of us ready at the door cry out 'Prayers-over'. What a tumult when the science students run with their books to the gallery. With a forlornlook on their faces the History students tread the corridor to their class. Alas! the seniors are not so fortunate as their younger sisters. They seem, gradually to diminish in number.

'Look here!, says one, I just scribbled my essay after coming to College. Would he go through mine today?' No. The frightened one gets away scot free this time. The clock strikes eleven. How we wish the lecturer had stopped his lesson fine minutes before time. Off we go. The room which through the previous hour was desolate is full of life once again and echoes the tinkling silvery laughter of its innates.

"What class do we have next hour?" asks one. Soon a controversy takes place between two of us. "It is Logic", says one, while the other is emphatic that it is Malayalam. It is Logic, and the lecturer is off. Soon we follow him, like a flock of sheep behind the shepherd.

"Goodness! I quite forgot to commit to memory 'Mill's canon of the joint method of Agreement and Difference'?" wails a voice. But luckily nothing untoward happens. Our genial old lecturer spares us and Mill finds a victim in some other quarter. Our ears are strained to hear the clock strike twelve. Here it is at last. With eager steps we walk back to our room — that world of our own. We must reach that heaven at the end of every hour or there is no peace in our minds.

"Well!" Says one, "don't you know that we have Malayalam next period. Get up — the interval is over". "Oh", cries a voice, "did you see my text?". "I forget whether I brought it at all". "Never mind", consoles another "You'll share my book today". There! the Malayalam lecturer has started calling the rolls and woe unto that unfortunate one who is not vigilant and fails to respond in time. It is One O'clock at last and the morning session

is over. Another tramp to our room and then off for lunch. After a hasty meal we are back in our room again.

Two O'clock and the noisy procession starts once more from the same old place. It is English Prose. What a time for a good nap—I mean the hour of the day and not the class. But thank God! It is three O'clock and we are free once again.

Suddenly in comes one flushed with good news. "We are all free for the next hour". The lecturer is absent today. All of us sit round the table, look through the magazines and newspapers, and talk shop.

Even after four we linger in that room of ours to have some more fun in it. But alas! we must leave our room. Just a little more than two months await us to bid farewell to our dear old room, so full of happy memories.

LEELA CHITTAYAGAM
Class II.

What hair cut, Sir?

Time Element in Life

Everybody knows the famous old saying 'Time is money'. People often hasten to associate it with American businessmen, and as often fail to appreciate its value in relation to themselves. But nobody in this present state of affairs can afford to deny the importance of the idea behind it ; decidedly not we ordinary men; not surely our political leaders ; by no means the high men, who make such a lot of noise in the United Nations Organization and quarrel in the name of peace and justice.

'Time is money' is an exaggeration–, one might object, – and leave it at that. But that does not matter for our purpose. Let us retain the idea and say "Lose no time". Speaking about individuals as such, do not we, many of us strictly speaking lose precious time, nay waste precions time ? Are we not as a general rule, lulled into a false sense of security when we take no pains to do things at the proper time. Procrastination we dare say causes misery in individual lives. As a spirit it dupes even the conscientious. And it is often too late, when individuals realize the mistake.

But what has the time element to do with our soverign democratic Republic ? A chorus of excited voices would rise "Read the handwriting on the wall". Democracy's death knell is heard even at the gates of our country. We have got a democratic constitution. Ideologically therefore we are an enemy stronghold for some of our neighbours. And yet can one hold that India can afford to be slow ? It is true that democracy is slow and steady. But hungry stomachs, naked bodies and squalid huts do not seem to care to wait for slow steady Government. If our leaders pay no heed to the time element, in working out our great democratic consititution without the least delay or slowness, we shall not perhaps after all have democracy left for us.

Votories of non-violent peace or even of a World Government know fully well that World peace is not safe in the hands of the present United Nations Organization It is not by heated debates or excited walk-outs that the foundations of peace are to be laid. It is not by successive vetoes that peace is to be built up, and that too by politicians, who make bold even to manifest that their country's interest is above the interests of world peace Sad to say, perhaps the United Nations, in one sense has enabled the various nations, so soon to assemble at Lakè Success, take sides, and hasten to a third world war. If the race towards war is not checked in time, (if the time element is not taken into account by the world's politicians) perhaps it will never be checked by human strength.

And yet the problem is not so simple, nor is it one that need drive the conscientious individnal into pessimism. It is true that the next world war of atom bombs or hydrogen bombs would shatter what is known as civilization or perhaps even the whole world itself. It does not require

great thinking to accept that science when controlled by the brute in man or the evil in man can perhaps destroy the world. It is here that we come to the important point: world is today divided because of political ideology; nay in the political arena of our world has come into being two camps of contradictory ideologies that almost represent good and evil. It is in truth a conflict between good and evil, with man as the precious instrument. Therefore it is that the conscientious indidual need not be pressimistic. Good might seem to succumb to the apparent overwhelming force of evil. But eternity decidedly will see the triumph of good.

We began with the common man and a word of advice. We passed on to our Republic and heard a warning. We glanced with humility at the United Nations Organization and were terrified. We take shelter in individual conscience: in eternity: because of the paradox of time's value and nothingness.

SEBASTIAN MAMPILLI, B. A.
(*English Tutor*)

SHAKESPEARE LANGUAGE

The ***Twelfth Night*** after ***A Midsummer Night's Dream***, "Two Gentlemen Of Verona" after reading ***As You Like It***, started a flirtation with the ***Merry Wives Of Windsor***, when the husbands of the ladies unexpectedly returned and blew a ***Tempest*** which would have ended in ***Loves Labour Lost***, had not ***A Merchant Of Venice*** seeing the altercation interceded, telling the husbands not to make ***Much Ado About Nothing*** and to treat the incident as a ***Comedy Of Errors.***

K. B. N.

The Birthday Present (A Short Story)

Vinod finished an early morning cigarette and jumped out of bed. He had a quick shave and a bath, dressed and went down to breakfast. His wife was already in the dining Hall, surveying the sumptuously arrayed breakfast table. He wondered why there was an universal hurry and gaiety everywhere, when a question from his wife reminded him of something he had forgotten..

"Vinod" thought for a moment. He had a cartload of business matters to attend to, and it wouldn't do for him to stay at home. After all, a birthday is a recurring event thought he.

"Im sorry Jaya" he said "I've got a lot of work to do, and I can't possibly put it off".

"It would be nice if you could come in time for the party" said Jaya.

"I'll try" he said "If there is pressing business, you can expect me only at tea-time. If not I'll be here for lunch."

Breakfast over, he lit a cigarette and walked towards the car. He had just got in when Jaya called out to him from the door w..y, and asked him not to forget to bring a present for baby.

Vinod reached the office five minutes before the time. He was always punctual, more over, his office and his work mattered most to him and he strove with heart and soul to do his duty.

He went through his mail and found that he had to make an important business deal that day. His stenographer was on leave, the files weren't prepared and on the whole Vinod felt that it was indeed a bad day for him. But he set his teeth and ploughed through the papers. He was just finishing up his work when the telephone rang shrilly breaking the hot silence of the office. He picked it up to hear Jayas' rather shrill voice reminding him of the present.

This did not in any way make matters better as far as his temper was concerned. With the harassed air of a man whose nerves are on edge, he put by his work and set out to buy the present.

The deserted road at the siesta time afforded a splendid opportunity for him to give vent to his anger and the poor car was the sufferer. He pressed down the accelerator and was almost glad when the speedo meter needle touched the most dangerous eighty. He neared one of the sharp corners, and surprisingly enough he did not slow down. With a determined will and a deft hand Vinod took the corner on two wheels, and he thought he saw something rolling into the ditch below. It was such a fleeting glimpse that he doubted whether he had even seen it. He dismissed it from his kind because he had heard no cry and thought perhaps that it might be a dog if it had been any living thing. He drove on without stopping the car.

By the time he reached the shop, he had cooled down a bit, and he spent some time and care in choosing a nice present for his little girl. His choice fell on a pretty doll that would close its eyes and cry when pressed. He thought it would amuse her very much. So with lots of sweets and chocolates he sharted back home.

Jaya was standing in the door way with an anxious look on her face.

"What is the matter?" enquired Vinod.

"Baby is not in the house" said she. "It is nearly time for the party and the

guests will be here any moment". The servant interupted her saying that the child was not to be seen any where.

A feeling of uneasiness crept into their hearts and a gloomy silence pervaded the the whole house broken by the distant noise on the road.

The look on his wife's face made him wheel round. A crowd was coming towards his house. They were carrying something which Vinod could not make out. Annicy chill went down his spite, their subdued whispers and grave faces added fuel to his fears.

The people reache the house and laid something on the sofa. A mist crept into his eyes. He thought he saw the deadbody of his child, injured in many places, with blood all over her. One of them said that he saw Vinod's car passing by at a terrific rate and the child at the corner was thrown into the ditch by the force of the car against which she had knocked, and there he had picked her up, lifeless.

From Vinod's hand the packet of sweets and chocolates—and doll his birthday present to his child—fell down.

Cricket Problem?

CHAMPIONS ALL

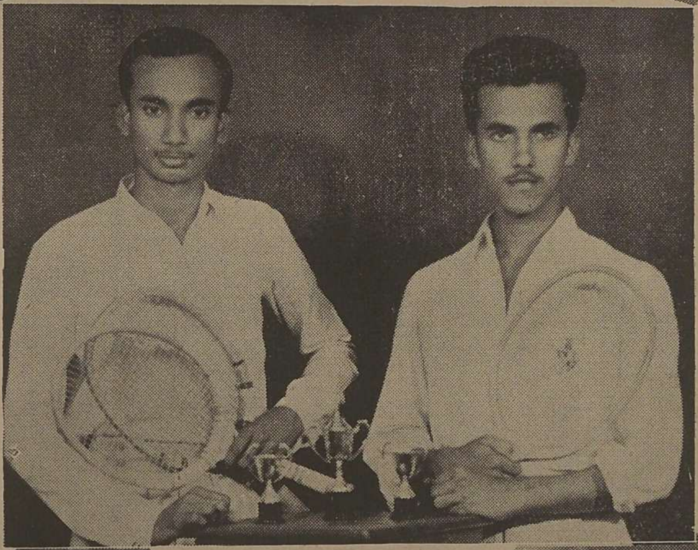

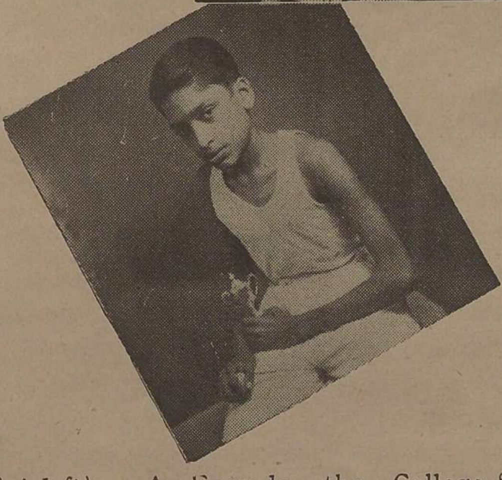

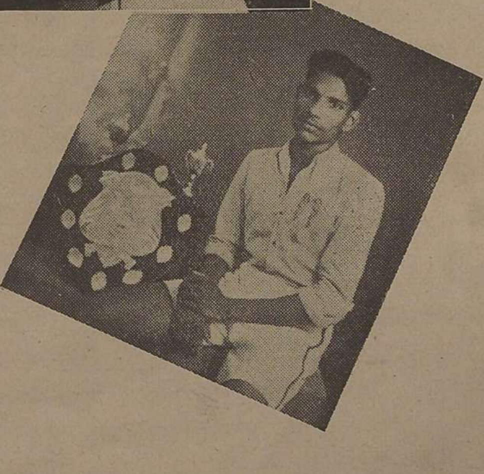

(Top left) A. Furtado, the College Senior Athletic Champion.

(Top right) P. Sukumaran, the College Junior Athletic Champion.

(Centre) N. M. Ratnachandran and J. J. Koshy, Tennis Doubles Winners.

(Bottom left) R. Vijayaram, the School Athletic Champion.

(Bottom right) E. P. Chandukutty, North Malabar District Schools' Sports Athletic Champion.

Science - a blessing and a curse!

Civilization has made rapid progress ever since man first realized, that science was an obedient servant to his fertile brain. Sweeping changes have been brought about in the mode of living by scientific advancement, and now modern civilization has reached such a state, that the orthodox mind eyes it with abhorrence, while the broad-minded greets it with wonder and pleasure.

In this 20th century—the 'age of science', as it may be properly called — the life of man is largely controlled by science. Even his minutest daily need is fulfilled by a scientific aid. And that is the very reason why man hails modern civilzation with delight. Yet cannot science inflict utter destruction upon humanity? Viewed from that reality, it is not difficult for us to justify the ideas of those, that think, that life would be more peaceful without the application of science.

It will be unanimously agreed that science is a blessing to the human race. Indeed the very fact, that it can alleviate pain and deliver man from misery does much to prove it one. In medicine and surgery the applications of science are numerous. Chloroform is indeed a mighty boon in the case of operatious. It sounds unbelievable, that in no great time, the body of a man could be ripped open and stitched up without pain. Yet is it not a grim reality? Again, if any disorders are created in our body, the X'ray locates it's exact position. Incredulous, as these may seem to our ancestors,the scientists of today have made all this possible to such an extent, that we feel it quite impossible to live without the help of a scientific development or other — the direct consequence of the laborious researches of simple individuals—thinkers.

Besides the fact that science plays an important part in medicine, it is a great factor in industry too. Look everywhere, and the simplest thing you find is a product of a scientific achievement. The present day conveniences and comforts of daily life are wholly due to science — science moves us about, science lets us talk, science keeps our food, science records our thoughts, science saves waste,—In short science does everything that a luxurious man could wish to be done. Aeroplanes take you anywhere you desire in no time'. Telescopes reveal to you the secrets of the universe. The radio brings you news from all points of the world. The phone enables you to speak to a far off acquaintance. Photography immortalises and presents to you sweet memories of the dear departed ones. Above all, electricity — that tremendous energy supplier — lights up your house, washes your clothes, and does all imaginable jobs for you. You have just to press a button and the work is done. Whether at home or office your work is reduced to a minimum Were it not for science these things which we take for granted at present would have been quite impossible. Indeed to our uncivilised ancestors these enjoyments which we now possess must have been only impossible fancies of their imagination — not a bare reality as it now is. Yet how easily we take to this strange change of events. Considering the countless benefits of science who is so foolish as to despise it?

But then, there is war — that prolific and pernicious pest of humanity - that which intelligence and civlization cannot avert. What in the submarines, torpedoes, bombs, poison gas, liquid fire and numerous other appliances, the part of science in war is rather to inflct sufferings and prevent happiness than bring peace. It is said that a

single atom bomb can cause wholesale destruction to a nation and nothing is considered more detestable and wicked than the slaughter of fellow men. Prosperous countries' are reduced to barven ones and famine and sufferings devour the people.

Thousands are burned out of their homes and left to perish by the roadside. How many have lost their limbs and eyes and are to remain invalids for the rest of their tiresome life! And all due to science being used for such an ignoble affair as war — the consequence of human Jealously and selfishness. That very power of science which makes the earth a paradise to live in is used in wars to work complete destruction and wipe out of the earth those very comforts which itself has bestowed on mankind.

Electricity is an excellent example. We find that the very source of energy which runs domestic affairs and giant factories is abused by man and used in war. It is said that the 'Death ray' a most dangerous scientific achievement can cause utter destruction on whole armies. But it has not been put into use so far.

It is true that there have been wars from time inmemorial. But it is as science advances that war becomes such a horror to mankind; so much so, that one would if possible willingly sacrifice the present day luxuries and go back to the antiquated times when there was less of hazard, and wish that science were dead so that the world might live.

That scientists should waste their time in creating fresh forces of destruction to forces humanity is rather abominable.

To declare that science is simply a curse to the human race would be to be deliberately blind to its benefits.

But if it endangers man's precious life, can it be anything better than a dreadful curse to humanity?

It is now that we have to decide between the two extremes.

Science is uncontrollable. Do what. ever man can it will not be controlled-Bnt it controls our lives. We cannot exist without it, nor can industry. But we can control the manner in which science is used. If used well it is a blessing, if misused a terrible curse. After all it depends on man himself. A scientist can bestow happiness and comfort on a people if it is his wish to do so. But if he is such a hater of mankind as to wish to put an end to the human race he can do it as well.

Such a simple thing as a penknife can be used either to pear a pencilor to rip open the heart of a man. Is the knife to blame?

T. Vinodini
Class II.

Prayer is the Stretching forth of the individual mind after eternal truth.

K. B. N.

Public Library

One who frequently visits a Public Library comes across several types of readers, some of whom interest us while some others arouse our hatred towards them. As I am in the habit of frequenting libraries I have come into contact with several kinds of readers. Many a time I had to suppress the laughter that arose in me on seeing some of them and there were also many occasions when I had to control my feeling of hatred against some others.

There are many interesting types of readers and among them the type that attracts me most is the "Quick Reader". They come rushing in and go out within a very short time. By that time they would have examined almost all the magazines and papers. They simply turn over the pages and they are quite content with such nibbling. What their intention in doing so, no one knows! It would be a great relief to regular readers if such people do not come to the Library.

'The Picture-looker' form another type of reader. Their sole aim in coming to the Library is to see pictures. As soon as they come to the library, they get possession of the 'The Illustrated Weekly or some other picture-magazine and begin looking at the pictures. They do not even care to note what picture they are, but they merely see and enjoy and the go away to their houses happy and contented. About ninety percent of the casual visitors to any library belong to this type.

Some come to the library merely for the sake of spending sometime. After a heavy day's work in the office or some other place, they wish to have rest and they resort to the library for that purpose. They sit comfortably in a corner and begin to meditate upon something. They do not care to read any paper. Now and then they take up some paper, but they immediately put it down as if they have taken the wrong one. I may take the privilege of telling them that the library is not the place for them. If they want to rest, they must either go to their homes or to some other place.

The type of reader that always arouses my feelings of hatred is the "Selfish Reader". When they get a paper or magazine they sit comfortably after having a look around, taking some five or ten minutes for that preparation alone. Then they begin from the first page and go on until the last page is reached. They read all that is contained in that. There may be many others standing behind him to get it for a look. They seem not to have seen them and go on until they are disgusted with it. Their intention is not to get knowledge, but being actuated by their selfish nature they have very great difficulty in giving the paper to another. Probably they may have stood behind some other for getting it and they may have scolded him in their minds, but they forget all about it when they get possession of a a magazine. Such men of selfish mentality are not few in human society. They are not forbidden to cherish this mentality in their homes, but in a public place, like the library where all people have the same rights and privileges, it is indeed unjust for a few to monopolise periodicals and books.

There is still another type which can be called "Simple Reader". They come noiselessly, sit in a corner and read whatever they get. Then they take out pieces

of paper from their big pockets and a short pencil and begin to take down something, looking around to see if anybody observes them. They wish to have knowledge but their timidity prevents them from getting as much knowledge as they wish. I have often felt sympathy for them.

Old people come to the library and create a lot of disturbance, to the 'Reading Public'. They cough and and make such curious other sounds which disturb all others. They do not care to abide by the rule 'Silence in the Library' and talk to others and read loudly. Let these old people remain inside their homes and make whatever kind of noice they wish or their wives allow them to make.

In conclusion let me plead with the several types of readers to adjust themselves so that they may not prove a nusiance to others.

K. K. CHERIAN
Class II.

Brain Ticklers

1. What ship is favourable for travelling in company?
2. What is the difference between a cook and the friend with whom she often walks?
3. What is the difference between a spend thrift and a very soft pillow?
4. What is the difference between a cat and a book?
5. What is that city through which we could reach any distant city very soon?
6. Why is the female of the human species called women?
7. "A" is the father of "B". But "B" is not "A"'s son. What is the relationship between A and B.
8. An electric train runs from North to South. Which direction will the smoke go?

Selected by K. UNNI MADHAVAN NAIR

That which never dies . . . (A Short Story)

A few bones and a handful of ashes were all that was left of Bina. Yet, how different things were just an year ago. Bina—dancing, laughing, singing and chatting. Twelve months had made all the difference. ... ...

We were waiting very eagerly for the paper boy. I scanned the paper with trembling hands and found his name there! He had passed the I. C. S. Examination in the second rank.

"He has passed," I muttered huskily.

Looking around I found that Bina had fainted. She recovered soon enough, responding to my first aid.

"Silly, what do you mean? You have started these swoonings so soon as if you are already a Civilian's wife", I chided. She rose, laughed and ran upstairs singing 'he has passed'.

A week of anticipation and no letter from Kumar to confirm the paper news. As days passed I knew Bina was getting apprehensive inspite of her outward calm. At last, when my patience was almost exhausted, I read in the paper.

Mr. Kumar who passed in the recent I. C. S. Examination is returning to India. He will be arriving at Madras by 'Tala Usha'.

Bina saw it too. I recollect I even saw her singing. Later in the evening she reminded me:

"Sushil! You will be going to see him—won't you?" I gave an indifferent answer. Then she burst into tears. The next day saw my sudden departure to Madras.

He was staying in the Grand Hotel, Esplanade. I was ushered in. Yes—there was Kumar, the chum of my boyhood! He was looking a trifle ruddier, the sign of robust health.

"Hullo Sushil! How is everybody at home?"

"Quite well, dear chap. Thanks awfully. I am sorry to see that circumstances stand against your visiting the old place. Everybody will be disappointed particularly Bina" I killed myself to say the last word.

"Bless me! I forgot all about her. How is she—still fooling about the beach He looked apologetic.

After that nonchalent remark, there was nothing to keep me there. The conversation dropped and I made my exit.

At the front door she waited with one of her rare smiles.

"Hullo Sushil! What said he? How looked he? Where stays he? How parted he with thee? Answer me in one word".

"He is quite okay but unable to come over here".

Bina looked hurt. But she was struggling hard to hide her emotions. It was then that I uttered those cruel words and I wonder whether I will ever be able to expiate my sin.

"Dear sister, I think he has forgotten you altogether", She stared and she was gone.

Day by day, Bina was becoming paler and restless. I scolded, pleaded, wept but in vain. She was dying lingeringly, slowly dwindling into nothingness. My orphan sister was dying and I was fuming helplessly. I wept, cursed, chafed at my impotence to save her; while that ungrateful wretch was probably laughing and gloating over his success.

The end came hastened by a piece of shocking news. The following news in the paper, startled me out of my reverie.

'Society Wedding'

"The marriag of Sri. Kumar and Srimathi Shanti took place last week at 'Angel Dreams' the bride's residence. The elite of was the city was present".

My head was in a whirl and I wanted to prevent Bina seeing the news at all costs. I ran home but I knew it was too late. She was there deadly pale with the wedding invitation, I knew that the fatal invitation had been delayed in transit.

*** *** ***

'He has married' she uttered: That snuffed out the last spark of life in her.

One morning sitting as usual at the drawing room window, we were talking of our intended journey. Only a few rays of the sun were lingering making the sea one vast sheet of 'golden blue'. Suddenly she coughed and there was a drop of blood. It had come.

"My dear Sushil—Please no tears. Forgive me for being so selfish—I was always weeping, fretting and never thought of you. I have tried to forget but I' cannot. My love has been foiled. She stopped abruptly. I couldn't speak, tears choked me. "Tut,-Tut, don't be silly. I must tell you everything. It was the day previous to his departure and we were on the sea shore alone. He was wonderful. He was speaking on the message of Immortality—Great love. I asked him 'Darling, is it true that distance and time changes even the most strong willed?' He fooled me and said 'wait and see'. "I waited, I saw". She spat blood once more.

"Sushil, I have got a few minutes more. Please remember me to him. He is noble and one day he will remember. Did he not tell me that great love never dies—" When I opened my eyes she was still and silent.

'Great love never dies' the breeze whispered.

C. Rabindra Nath,
I. U. C.

Answers to the Brain Ticklers

1. FRIEND-SHIP
2. One cooks the meat and the other meets the cook.
3. One is hard up and the other is soft down.
4. On has the claws at the end of the paws, and the other has the pause at the end of the clause.
5. VELO-CITY
6. Because they add woe to men.
7. B is the daughter of A.
8. No smoke ejected by the electric train.

Love Your Enemies

Peace cannot be ensured unless we manifest love and confidence toward conquered countries. The Master, looking into mens hearts, saw that peace would be difficult, and He stated "Love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them which despitefully use you, and persecute you; that ye may be the children of your Father which is in Heaven". (Matt. 5; 44, 45). This is the antitoxin for the virus of hate that poisons, the blood stream of humanity. Bitter animosity, seething antagonism, lust for revenge—these rise up in the hearts of millions who have been brutalized by war or who have seen their loved ones tortured and murdered But an all—wise God, in his infinite wisdom and love, looks upon our pitiful plight. He knows that if any hatred and revenge are harboured in the soul, we shall not find enduring peace. Therefore Christ states an inexorable truth:

"If you will follow My precepts, you cannot hate any brother man".

Though there have been atrocities, though there have been fiendish crimes,—and those who have commitled them should be brought to justice,—yet if men dare continue to hate, it will grow into race intolerance and a lust for revenge that will bring another harvest of death upon our children. Christ also calls for the "good-neighbour policy" among men and nations. By the Story of the Good Samaritan the master taught true human relationship and answered the query, "who is my neighbour?" The Samaritan found a bleeding, half-dead traveller by the road side and gave him first aid and provided for his care while be recovered. What a lesson for the nations that are striving for peace and good will! How much of the agony of World War II might have been avoided if aid had been given to weak and helpless nations when they needed it most in the decade prior to 1940. But men and women were indifferent or two busy with their own selfish aims to heed the call for mercy and justice, and they "passed by on the other side"

Now that the catastrophe of World War II is over, how soon will we forget our world view and settle down in smug, selfish nationalism? Upon the answer we give to this question will depend much of the hope for peace. Nations have lost sight of mans worth, and this will not be restored until the value God places upon a human soul is fully comprehended. If one sinner was worth the life of the Son of God, can we call our brother man "inferior", no matter what nationality or colour he may be?

William P. V. Pandian
Class II

Marvels of Organic Synthetic Chemistry

One of the proudest and most fascinating chapters in the history of Chemistry is that dealing with man's triumphant attempts to rival living nature. The organic synthetic chemist of to-day is a wonderful magician who wields a fairy wand which calls forth exquisite colours, delicate incents and precious drugs from black and grimy coal.

By the beginning of the ninteenth century, the science of Chemistry had many magnificent achievements to its credit; methods for recovering most of the more common and useful elements from their natural compounds had been worked out; processes for the commercial production of all the chief acids and alkalis had been perfected; soaps, pigments, explosives and a vast host of other chemicals of every day use could be cheaply and easily manufactured. But in one particular respect, the chemist's failure was complete. For all his pride and vanity, he could not produce a single one of the substances which nature, in her own simple and gentle way, made in living plants and animals.

The analytical chemist, whose chief interest lay in pulling everything to pieces, had proved that, the foods we eat and the textiles we wear, the fragrance of violets and the colour of roses, the substances of our bodies and the stuff of life of microbes the fruit of the apple and the poison of the snake, were all based on combinations, mainly of four elements; black carbon, surly Nitrogen, flighty Hydrogen and cleansing Oxygen. These elements, united in different ways and proportions, made up the confusing complexity and astonishing variety of the organic world of living nature. The mysterious power, however, of welding these elements into various useful substances appeared to be the exclusive monoply of what is commonly called the 'life force'.

But the unconquerable spirit of man would confess no defeat, and persistent assaults were made to wrest the jealously guarded secrets of nature. At last, Woehler, in 1828, prepared urea, an organic compound found in the urine of all mammals, by dissolving in water ammonuium cyanate which could be made from its elements. Organic synthetic chemistry, as this novel science of rivalling nature was called, thus became a recognised possibility. And to-day, the triumphs of the synthetic chemist constitute an inspiring monument to the creative genius of puny man.

The spectacular progress achieved by synthetic chemistry in recent times has revolutionised the economic, industrial and agricultural pattern of the world. In the early years of this century, one of the most important agricultural occupations of the people of Northern India was the cultivation of the indigo plant which yielded a valuable dye. German scientists, who have played a very prominent part in the development of synthetic chemistry, had been carrying on for a long time investigations to find out an artificial method for the preparation of the indigo dye. Chemical analysis had shown that its structure was similar to that of napthalene, a cheap coal-tar product from which moth balls are made. After twenty years of arduous and costly research, a process was worked out to get indigo from naphthalene; but the method was too slow to challenge the indigo plantations of India.

Curiously enough, it was an accident which converted the academic victory of the chemist into a commercial success and hit hard the Indian cultivator of natural indigo. At a certain stage of the synthetic preparation of indigo, naphthalene had to be changed to phthalic acid. This could be effected by treatment with hot sulphuric acid, but the reaction was very slow. Many attempts were made to speed up the process, and during one of the experiments, the thermometer placed in the mixture was accidentaly broken, the mercury fell into the mixture, and immediately the conversion of naphthalene into phthalic acid was accelarated. Thus, the catalytic influence of Mercury became known, and, within a few years, severe competition from synthetic indigo drove out the natural product from the world markets.

So also the cheap synthetic preparation of the beautiful dye, alizarin, first carried out by Graebe and Liebermann from anthracene, again a coal-tar product, effectively ruined the French cultivator of the madder plant from which formerly the dye used to be extracted. Komppa's success in effecting the synthesis, from the oil of turpentine, of a product very similar to camphor, robbed the Japanese of their valuable monoply in natural camphor which was greatly in demand for the celluloid film industry. And recently, U. S. production of synthetic rubber is proving a grave menace to the rubber interests of Brazil, Malaya and the East Indies.

To-day, there are more than two thousand fast synthetic coal-tar dyes on the market, ranging through all the colours of the rainbow and meeting every demand in brilliance, permanence, taste and fashion; all derived from the black and sticky coal-tar, which was once regarded as an unmitigated nuisance and got rid of by burning. The layman, not initiated into the mysteries of synthetics, may not easily believe the fact, that from one ton of soft coal is obtained the essential materials to dye the following lengths of flannel, two and a quarter feet wide: 2 miles yellow, 1½ miles scarlet, ¾ mile violet, 1400 feet magenta, 700 feet turkey red and 370 feet orange!

The marvellous story of synthetic perfumes, many of them derived from the foul and evil smelling coal-tar, is one of the romances of industry. Here again, the chemist has not only matched and duplicated nature, but outrivalled her and developed qualities not all found in nature. Most of the perfumes on the market to-day owe their individuality and character to synthetics.

Not very long ago, it took twenty five tons of violets to get an ounze of the natural oil. Since then, the chemist has developed an artificial compound ionone, which has such an overpowering smell of fresh violets that a tiny drop of it would perfume a whole house for several days. From the scientific point of view, a greater triumph was accomplished when the attar of roses was produced in the laboratory. A ton of roses is required to make ten ounzes of this precious perfume. Twenty different odours go to make up the delicate scent of the attar of roses. After years of laborious research, German scientists separated these different components, identified them, synthesised every one of them and combined them in the proper proportions to yield a perfume which resembled the natural attar of roses so closely that the most sensitive nose could not make out any difference between the two.

But the crowning victory of the chemist in this field was the production of synthetic musk, the most important single ingredient that entered the ancient art of perfumery. So great was the demand for this valuable fixative that the musk deer of Tibet, from whose glands the musk grains were extracted, were being exterminated rapidly. The creative chemist

came into the picture and presented the cosmetic industry with astrotone, a compound which had all the properties of natural musk.

Synthetic chemistry has played an eminently beneficial role in the relief of human suffering. The evolution of synthetic drugs is sometimes regarded, and rightly so, as one of the most significant advances in medical science. Many of the most potent remedies in the medicine chest of the modern doctor were unknown compounds a few decades ago.

Some of the most important synthetic drugs are: antipyrin, phenacetin and acetanilide, the fever specifics; piperazine, and lysidine, with their solvent properties for uric acid; sulphonal and versonal with their sleep producing properties; and stovaine and novocaine, two of many new anaesthetics. To take an example, the powerful drug, adrenalin, formerly obtained from the suprarenal glands of the oxen, has now joined the army of the products of the tar barrel. So powerful is this drug, that one millionth of a gram for every two pounds of an animal, if injected, will enable its blood pressure to sustain a column seven inches higher than normal! The tiny doses of homeopathy appears gigantic when compared to this. Adrenalin makes possible bloodless surgery and prevents the shock after an operation.

Sacharine, a compound two hundred times as sweet as sugar; synthetic textiles especially 'artificial' silk or rayon that never had the remotest acquaintance with a silk worm; plastics which finds an extensive and expanding application in modern life; 'synthetic' petrol and a host of powerful insecticides; these are a few of the other achievements of synthetic chemistry. Indeed, there seem to be no limit to the creative powers of the synthetic chemist, armed with tubes and retorts, stills and electrical appliances.

V. Ramachandran B. Sc.-Demonstrator.

HAPPINESS

"Everybody strains after happiness and the result is that nobody's happy. It's because they are on the wrong road. The question they ought to be asking themselves isn't: why aren't we happy and how shall we have a good time? It's: How can we please God, and why aren't we better? If people asked themselves these questions and answered them to the best of their ability in practice, they'd achieve happiness without ever thinking about it. For it's not by pursuing happiness that you find it; its by pursuing salvation. And when people were wise, instead of merely clever, they thought of life in terms of salvation and damnation, not of good times and bad times... Happiness is like coke—you get it as a by-product in the process of making something else."

Aldous Huxley.

Stills from

NON-STOP VARIETY SHOW

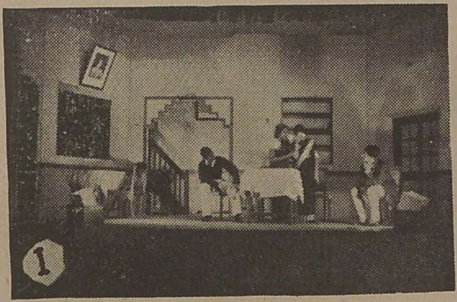

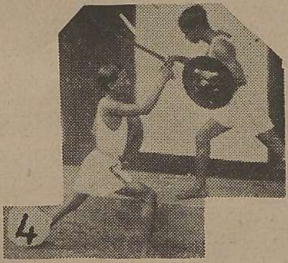

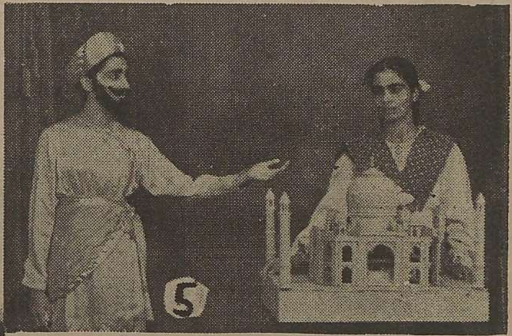

1. Scene from the English farce "The Dear Departed"
2. K. Bhagyanathan (producer-director) alias SELCARIM–The Mirthful Man of Mystery.
3. Ranga–Puja Dance
4. "Kalari Payat"
5. "Dream of Shahjehan"–a tableaux
6. Scene from the Malayalam farce "Yamande Mumbil"
7. Scene from Shakespeare's "Taming Of The Shrew.
8. "Ottam Thullal"—a parody.

Photos by K. B. N.

Drama is inherent in Man. The primitive peoples, after assuring themselves of the material necessities of life, universally expressed their deeper feelings through measured movement. They danced for pleasure and as ritual. The spoke in dance to their gods, they prayed in dance and offered thanks in dance. Though their dance was not drama, still it was in a way dramatic; and in it is seen the germ of the theatre. Their dance was an instinctive attempt to externalize their inner feelings by studied action. This fundamentally is the motif of all drama. It is therefore natural for man to be dramatic. "Wherever and whenever humans have progressed beyond the mere struggle for physical existence, to gods and recreation and self expression, there has been the theatre in some sense: an inevitable place for drama in the ordered scheme of things".

In many countries the theatre has been recognised as an important social factor, and progressive governments have began to foster and further the theatre. National theatres have been or are being established in several countries. France has her "Comedie-Francaise"; Italy her "Burgtheater"; Russia her "Moccow Arts Theatre"; Ireland her "Abbey Theatre"; Palestine her "Habimah"; and the Arts Council in England is well advanced with its plans for establishing a national theatre in London. But in India there has been as yet no serious attempt to begin a theatre revival movement which would culminate in the establishment of a national theatre. This is infortunate for India is rich in culture and all the arts that are essential for the theatre.

It cannot however be said that there has been no attempt whatsoever to start a theatre movement in the country. The Indian People's Theatre Association has done yeoman service in this direction, but it has been handicapped and hampered in its work, by the general belief that it is only a cultural limb of the communist party. The charge, though ill-founded, has had the undesirable effect of alieneating the public from the association, and retarding the pioneer work of the enthusiastic members of the I. P. T. A. The Indian National Theatre Association is an infant, and has not yet passed the toddling stage. Other theatre groups like the Chitra Players under the able direction of the talented Hema Kescarodi, and the Prithvi Theatres of the veteran actor Prithivraj Kapoor are doing commendable, though isolated, work. But the activities of these enthusiastic groups have not been coordinated and channelized into a national theatre movement. The show cart has at best been jerked several times by these sporadic activities. It has not yet been moved along the road of progress.

Though the time is now ripe for the government to sponser actively an all India scheme for the rejunevation of the theatre and other arts, they are doing nothing worthwhile. Every body, everywhere is now talking about the revival of Indian culture and arts. But few seem to have thought about the revival seriously and taken it beyond the "platform stage". "There is an woeful lack of coherent government policy on cultural matters. Individnal ministers and officers speak a lot, do a little bit here and there, but it all amounts to a series of nibbles when what is required is a large firm bite." It may be natural and right that our Primeminister and his colleagues be preoccupied with the major problems facing the country; but they should also realize that it is part of the duty of government to widely diffuse artistic culture and foster the arts. The People's Commissar of Education in Soviet Russia have always been concerned with the promotion of artistic culture among the people. Mr. Brailsford, who visited Russia in 1920, writing about the "Forest Schools" there says "The unique thing here, and indeed in all the Russian schools, was the prominence given to aesthetic culture. Every villa had its piano. The children evidently" revelled in drawing and painting, and were encouraged to exercise their creative fancy. In Moscow schools elder children are encouraged to form "dramatic cirlces", "musical circles etc. "The theatre, the opera, the ballet and the cinema are, within every republic within the U. S. S. R. as much within the sphere of the Commisariate of Education as the school itself" says Beatrice Webbe. It is high time then that our Ministry of Education also realize that it is within its scope to initiate a movement for the revival of the theatre and the fine arts.

The Government should first of all form an "Arts Council" like that in England comprising of representatives of players, producers, technicians, playwrights and andience and entrust it with the exclusive work of revitalizing the culture and arts of our country. "The government through the Council should exercise some control of the main existing theatre buildings, to ensure that they are not occupied by endlessly long runs; that neither rents or prices to the public are prohibitive; that every bonafide theatre enterprise gets a share of the available theatres. The Government should give powers to local authorities to build Muncipal theatres, subsidise them, form companies to fill them, and drama academies to train the necessary talent. The Arts Council should place itself at the disposal of all such enterprises, advising and helping on the many financial, technical and artistic problems which would arise." In addition the government should encourage the formation of "Dramatic Societies in schools and colleges, and afford wherever necessary, technical and financial facilities to them so that their productions may be good.

Though the Government should take definite steps to revive the Indian theatre and the arts, still it is well for theatre enthusiasts to be aware that action from the top can only be effective if their is positive action from below. Playwrights, producers and players should make a determined attempt to rejuvenate the Theatre. How are we to do it? We many here take lesson from the bold experiment which the talented litterateur and dramatist Nemirovitch-Danchenko and the famous regisseur Konstantin Stanislavsky together conducted, after a lot of dreaming, planning and exchanging of ideas. These two creative geniuses revolted against the theatre in vogue in which drama had lost all its profundity. They wanted to rake the muck away from the stifling theatre environement and clear a spot where the artiste could breath-and grow. After overcoming several initial difficulties these two revolutionaries opened at the Popular Art theate in Moscow

with their production of "Tsar Feodor Ivanovitch. The play became the talk of the town, and created history. Let me describe the "premiere" in the words of Andra Van Gyseghem.

"Sensation. The curtain rose on darkness—Darkness. Such a thing was unheard of. All plays opened with a blaze of light the moment the curtain went up. But here was a theatre that dared to open the play in darkness. The audience, after the first gasp of surprise, applauded as one man. But this was only the first of many startling innovations. Throughout, the actors disobeyed all the rules of good acting so dearly cherished by the old school : throughout the performance Stanislavsky showed that brains and imagination could lift the work of the producer to undreamed of heights. Imagine a group of Boyars sitting with their backs to the audience. And people standing with their backs to the audience, actually revealing that portion of the anatomy which it was always deemed genteel should be turned upstage! The actors spoke their lines to each other and really looked at each other when they were talking instead of looking and speaking at the audience! And on the ear of the spectator the verse fell with a new meaning — clear and understandable, spoken with emphasis on the sense rather than on the verse metre"....

Stanislavasky broke the false convention— the declamatory style of speech, the of the old theatre "Swing the air" gestures and the unreality of the stage setting — and began to teach his actors to behave on the stage just as they would in their homes: to create the feeling on the stage that they are real people in surroundings acting as real people do under given circumstances. He introduced "naturalism" on the Stage. It is exactly this kind of innovation that is required to revitalize the Indian Stage.

The most important single factor that has contributed to the decay of our theatre has been the stagnation that set in the mode of presentatiou of our drama. While in other countries new forms and modes of presentation were being developed, we religiousiy stuck to the painted scences, flat lighting and "talking to the audience". We remained completely oblivious to the fact that in other countries three dimensional and naturalistic setting had replaced the "painted drop"; and that the flat gas lighting had given place to rational stage lighting. We did not realize that in other countries every attempt was being made to make the stage hold up a mirror to nature. We have now therefore to quickly cover lost ground and go all out to reach the production standards usually attained by western producers.

Since practice is blind without theory, we have to begin to study the theory of dramatic art. In order to facilitate such studies, the public libraries and libraries in educational institutions should be well stocked with books and magazines on the theatre art. In addition, our experienced producers, and actors should share their knowledge with young aspirants by publishing books and delivering lectures. Above all, theatre art should be taught in schools and colleges, and there should be established academies of dramatic art, where students should be offered courses for higher studies in all branches of the theatre.

There are some who argue that the 'talkies' and "television" would eventually replace the theatre. But the theatre is an institution that has always confounded the prophets who announce from time to time that it is about to die. Broadcasting was to have finished off the stage play in the 1920's, and when the "movies" became the "talkies" it was predicted that only old fogies would ever want to watch "live" actors and actressess agains. Just now it is being told that in America and England

Television must inevitably suffocate both theatre and cinema within the next few years". In spite of this gloomy prophesy the theatre lives on. The cinema can never replace the theatre for at best a "picture" is only a two dimensional projection of the three dimensional drama. Moreover only the 'theatre' can have that human touch which so appeals to everyone. "The theatre provides an experience which no other form of art whatever can parallel, the sense of participating in a performance that on each evening and afternoon is unique, which is a fresh enterprise every time the curtain goes up on the first act and remains, for both audience and players, in suspense, to be made or marred, until the very last line is spoken"

It is encouraging to note that Sreemathi Kamaladevi Chattopadhaya has after calling a conference of several Theatre group's in India, finally established a Theatre Art Centre in Bombay. I trust that under her able guidance the centre would blossom into a full fledged National Academy of Theatre Arts, with its own theatre groups and theatres spread all over the country.

K. Bhagyanathan M. A.

ART

Above all, my message is that the world could only have been saved—perhaps still can be — through the spirit of man, especially through art, its noblest and most important manifestation Alone of men — though with the farmer, the gardener, and the sailor following him at a distance — the artist exercisis a profession that is entirely beneficial, and creative in itself. He unlocks for others the gates of the mind, the senses and the soul.

Sir Osbert Sitwell.

Wisdom of China

Wisdom is the supreme achievement of the East, as Knowledge is of the West. The wise men came from the East, bearing frankincense and myrrh. The miraculous birth was unnoticed by the West; had it been otherwise, the characteristic representatives might have been a lawyer, a tax-farmer, a centurion and a sophist.

Knowledge without wisdom can do far greater damage than wisdom without knowledge. And to use the word "knowledge" is a flattering description of much of the twentieth-century mental wealth. The Americans, with their genius for neologism, have coined the word "knowhow" to describe the technical experience in which they and the peoples of the Western world have a superiority over other nations.

A Chinese or an Indian views the achievements of American capitalist democracy with far less envy than many Europeans or amazement than many Americans. There were times when his ancestors were faced with rival glories in Assyria, Babylonia or Cnossus. Yet those cities and empires have been swept away by the sands from eroded fields. Know-how to plunder one's fellow men or nature itself may bring a brief prosperity; but ruin follows as surely in its train as the Dust-bowl followed the ruthless uneconomic farming of the American pioneers.

If we judge civilization, as we should, as the establishment of a society which, because it is in harmony with nature, survives over centuries with its soil-fertility unimpaired and even enriched, China is by far the most civilized in the world, with India not very far behind.

The basic difference between the Eastern and Western approach to agriculture is that in the East man is regarded as a part of nature; man's life cycle is part of the larger cycle of nature; "from dust to dust" is not a poetic image but a statement of natural fact. Western man has come to regard himself as at war with nature. With machines, pesticides and artificial fertilizers, he considers himself equipped to conquer the earth, without regard to the natural laws which he may be violating in his conquest.

But the Chinese are wise enough to ask the question, "Before you scatter D. D. T. wholesale in order to kill an insect which is harmful, would it not be better to discover whether it will not also kill many things which are good?" An Eastern philosopher would probably agree that Western techniques could be useful, if restrained by Eastern wisdom.

In reviewing Chinese thought one is struck by the vast difference from the West both in style and method and in values and objective.....Does China have a philosophy, say, like that of Descartes or Kant, a logically built and cogently reasoned philosophy of knowledge or of reality or of the universe? The answer is proudly, "No"....The sea of human life for ever laps upon the shores of Chinese thought, and the arrogance and absurdities of the logician, the assumption that "I am exclusively right and you are exclusively wrong," are not Chinese faults......The very language of the Chinese philosophers is the market slang of the plebeians....... The Chinese philosopher is like a swimmer who dives, but must soon come to the surface again; the Western philosopher is like a swimmer who dives into the water and is proud that he never comes up to the surface again and is happy in his profundity.

The most important elements in Chinese thought are Taoism and Confucianism. These are contradictory in attitude, but it is a contradiction which lies in the heart of the Chinese.

The message of Laotse's *Book of Tao* is simple. Briefly the ideas are: the rhythm of life, the unity of all world and human phenomena, the importance of keeping the original simplicity of human nature, the danger of over-government and interference with the simple life of the people, the doctrine of *wu-wei* or "inaction" which is better interpreted as "non-interference," and is the exact equivalent of *laissez-faire*, the pervading influence of the spirit, the lessons of humility, quietude and calm, and the folly of force, of pride and of self-assertion. All these will be understood if one understands the rhythm of life. It is profound and clear, mystic and practical.

Confucianism, in its moral aspect, is far more familiar to the West. But Confucianism is also a doctrine of history, "necessary for the understanding of Chinese democratic ideas". In ancient China, according to Lin Yutang, was developed "the idea of government for the people and by consent of the people, but not government by the people and of the people."

Why the Chinese never developed the parliamentary form of government, the election of rulers and the civil rights, will be apparent from any thoughtful study of Confucianism. The characteristics of Confucianism in the merging of morals and politics ("benevolent government," etc.), the emphasis on moral harmony, the total absence of any idea of "struggle" between ruler and subject or in any sphere will become apparent. It must be remembered that the philosophical basis of parliamentary government is distrust of the ruler. On the whole, Confucianism implies a naive trust in the rulers, almost as naive as the idea that a true government by the *demos* has ever become a reality.

The question remains to what extent these philosophies can be translated and so transplanted into Western minds. Tao cannot be defined; it is a principle which eludes words.

He who bends to himself a Joy
Doth the winged life destroy;
But he who kisses the Joy as it flies
Lives in Eternity's sunrise.

(Courtesy, JOHN O' LONDON WEEKLY)

LOOK INWARD

"I Do not say to you' 'Believe this, for so it is told you', but 'Do this'. And, little by little, as when a man climbs a mountain, the earth unfolds beneath him, for yourselves you shall see and know, needing no testimony from another—no, not even from the ancient scriptures, the Vedas, the Vedanta or any Brahmin, nor another, for the kingdom of heaven is within you. Look inward, and see it, and be glad."

THE BUDDHA.

A. B. C. of Inflation

Our country, today, is experiencing a great inflation which has been the subject of headlines in the press for the past three or four years. Today we are dealing with currency which has a lesser value than its face value. In this crisis the Government has to take drastic steps and it is the duty of the government and the newspapers to provide the common man with a correct idea of the full significance of this crisis. Then only can he play his proper part in this crisis.

Inflation is defined in more than one way. But in short it can be defined as a financial crisis which is marked by the increase of paper money. This is always followed by a fall in production. Inflation had its first appearance during the period 1940–1942 and since then it grew with a great speed and has to-day reached almost its climax. During 1914—'15 there was in India currency worth 66 crores of rupees but it gradually increased as the result of the financial policy of the Government. After the first World War our country had experienced inflation but some how it disappeared without creating great difficulties. The present crisis is the direct consequence of World War II. During wartime thousands of able-bodied persons were recruited to the army and so we missed them in the factories and the fields. As a result production decreased In August 1939 currency worth 17889 lakhs was in use and this before long grew into a large figure (125921 lakhs.)

During the war a British army was stationed in India. Certain agreements were made between India and Britain about the maintenance of this army. Britain had to incur the expenses of the British army stationed in India. But this amout was deposited as sterling and the Indian Government printed notes supposing that they will be backed up by the sterling balances. Thus a vast amount of currency came into use.

Another reason for inflation often spoken of is the export of commodities by profit seeking private enterprise. Greedy merchants ignoring the immediate need of their countrymen exported food, raw cotton etc. to England and to the countries in the sterling area. The merchants expected to be paid back in gold But an entirely different thing happened. Instead of paying back in gold Britain deposited that amount too in the sterling balances and issued currency notes in their stead worth that gold. This also led to inflation.

Thirdly, during the world war, there was an annual export of metals like gold, silver etc. to countries in the dollar area especially to U. S. A. The dollar we got in exchange was in no way helpful to us. It was given in exchange for sterling. Thus the financial policy of the Government was mainly responsible for inflation.

The Indian Government printed notes to cover the sterling deposits in England. But the sterling was cut down from 1547 crores of rupees to 800 crores. Even that we could get only in the form of unwanted machinery. Thus a vast majority of the currency that is in use has no sufficient backing in gold. This is one among the many consequences of the foreign rule.

"Again the continued fall in production, the adoption of a policy of decontrol by the government and the widespread demand for increased wages and salaries have also contributed to create the new

situation both formidable and apparently intractable'', so writes a columnist in one of our dailies.

The increased prices of goods heaped in the hands of big merchants and the accumulation of token coins in a few hands also paved the way for inflation.

The vast increase in the prices of goods is the direct result of inflation. The increase in prices of goods denotes a fall in the value of the coin. If the supply of a commodity is more than its demand, naturally the price of that article will fall. So also the currency was more than the articles and the products that can back it up, and therefore its value fell. The increased currency accumulated in the hands of a few capitalists. The common man is not at all benefited by this increase of currency since his pay has practically decreased by the fall in the value of the rupee. He was to meet all his expenses from that fixed sum. But rich industrialists and merchants have to pay very little in proportion to their vast income. They make best use of the opportunity. They speculate in food stuffs and other useful necessaries, which the common man is striving hard to get. Black-marketing follows and the currency again accumulated in the hands of a few.

How to meet this crisis is the question for all of us. The first and most important measure the government must take is to increase the income-tax. This will put a check in blackmarketing. The vast income of the rich merchants will be revealed to the government to some extent. This will help to dissuade them from their dishonourable methods and a part of their wealth will return to the government as income-tax. It is a pity that the government so far has not taken so necessary a measure as this against the capitalists. Strict control over the prices of commodities is the second step. This will restrain the increase in prices. The government must pass orders levying high export duties and must even stop unrestricted exports. Above all, the government must do propaganda for increased production and should render help to those who are working for a solution of this problem.

K. Balakrishnan,
Class II.

THE UNIVERSE

Understand, however, that every man is worth just so much as the things are worth about which he busies himself.

All things are implicated with one another, and the bond is holy; and there is hardly anything unconnected with any other thing. For things have been co-ordinated and they combine to form the same universe.

For there is one universe made up of all things, and one God who provides all things, and one substance, and one law, one common reason in all intelligent animals, and one truth.

Marcus Aurelius.

Library Movement in Kerala

The Library movement in Kerala is of comparatively recent origin. It was in 1927 that the social workers in Kerala first came into contact with it. Along with the 42nd session of the Indian National Congress at Madras in December 1947, the Fourth All India Public Library Conference and exhibition was held. Early next year the Madras Library Association was founded and three of the leading malayalees in Madras, Messers Ambat Sivarama Menon, Chengalath Gopala Menon and Chacko, were in the managing committee. The Madras Provincial Association which has ever since been the dynamic centre of the movement for the whole of India, is a unique institution. By its numerous publications and very well planned propaganda tours it has ushered a new chapter in the history of the movement in this part of the country. All the credit for its achievement has to be given to its moving spirit Sri S. R. Ranganadhan, the present President of the Indian Library Movement.

In June 1930 Sri Ambat Sivarama Menon was sent out to Malabar on a propaganda tour at the request of the Malabar District Board. This starts the beginning of the movement in Kerala. He visited important centres in the district like Palghat, Calicut, Tellicherry, Cannanore etc, delivered a number of speeches and contacted all the leading educators and members of local bodies. The central circulating library was founded soon after, and in spite of its chequered career can be developed into the central library for the malayalam speaking area. Later in the year came Sri S. R. Rangandhan himself and delivered a series of five lectures in Palghat.

The enthusiasm created by the visit of these eminent workers was not allowed to be wasted. To canalize the same Sri Chengalath Kunhirama Menon organised the All Kerala Library Association at Trichur in 1931. The Executive Committee included some of the best workers in cultural and educational fields. The first number of a high class quarterly dealing with the library movement—"Grantha Viharaan" was published. The country was in the thick of the freedom struggle and time was not opportune for this endeavour. The movement gradually died away. A couple of years later an association was formed in Travancore, which also functioned only for a year or two. It was evidently a period of slump for work in the cultural field.

With the Congress coming into power in 1937 an era of enthusiasm and activity began for all nation building activities. Sri C. Rajagopalachariar was in Fort St. George and Sri K. Kelappan was the President of the Malabar District Board. A set of enthusiastic young workers of the leftist groups organised the first Malabar Library Conference in June 11th, 1937, at Calicut. The Malabar Library Association was founded with Sri E. Raman Menon as President. More than any other single factor it was his unruffled calm and intelligent quidance that has ever since built up the movement most in North Kerala. The Association, of course, had its inevitable ups and downs, but it must he conceded that it has, in spite of various vicissitudes, kept up the endeavour and has remained a strong centre of the movement.

The workers of the Library Association have carried on an intensive propaganda both through the press and on the platfrom. The press has cooperated magnificiently and the frequent tours in the

rural area by the workers have built up a vital link in those areas. In 1943 the Malabar Library Association was registered under Act XXI of 1860 and included the whole Malayalam speaking areas. The Malabar District Teachers' Guild and the members of the teaching profession have always been in the forefront to foster this growing movement.

The visit of Sri S. R Ranganadhan to the centres in Kerala may be said to be the turning point of the work here. He reached Palghat on 27th June 1945, and made an extensive tour of Malabar, visiting various centres, and delivering lectures. He succeeded in winning everywhere influential recruits for the work. Two years later he visited Travancore. The workers there had already organised an All Travancore Library Association mainly under government auspices. The second conference was held at Kottayam and Sri S. R Ranganadhan presided. As usual he contacted leading citizens wherever he went and gained for the movement status and dignity.

The library movement in Kerala is well established now and is gaining strength from day to day. I am confident that before long the untiring and enthusiastic work of the workers would result in every village having a library and every citizen in Kerala being a member of the library association.

MADHURAVANAM KRISHNA KURUP.
B. A, L. T.

NEW BOOKS

The uncut pages of book
Are thrilling as the first far sight
Of some uncharted coastline ! who
Can guess what search may bring to light.

What kindred spirits we shall meet
To give new joy and zest to life,
What oysters rich with priceless pearls
We'll open with the paper knife !

AILEEN E. PASLMORE.

The College and School Hockey Team — Winners of the Asher Hockey Tournament, Palghat.

Secrets of Sucess

Harbour no Hate

If I were a physician and were called to a patient I should not merely treat him medically, but I should try to help him in other ways. Many ailments are often the outward effects of hidden mental and emotional causes; therefore if the patient would consent to confide in me I should want to ask him some questions. The first question would be: "Do you hate or dislike anyone, or have you suffered a wrong which still hurts and rankles in your heart?" I should ask this question because if my patient were in the habit of nursing his wrongs, his grievances, his dislikes and even hates, then I should know that he was depressing his system with deadly poisons; that he was breaking down his nervous system; that he was undermining and destroying his health. It would come as a surprise to many people to be told that they are suffering from the effects of their hates or dislikes, for the majority are not yet educated up to the fact that the health of the body is influenced largely by the emotions. Yet such is the truth, and we have only to look around us to see evidences of it.

Have no fear

My second question would be: "What do you fear?" Fear, after hate, is the most destructive emotion. This, too, breaks down the nervous system and undermines the health; it also renders happiness and peace of mind impossible. Fear gives rise to worry, and it is a well-known fact that those who worry can never be well. Worry and fear also lower the resistance of the body and lay it open to the inroads of disease. It is an accepted scientific fact that those who are fearless are immune from infection, while those who fear fall an easy prey. Napolean visited those sick of the plague in order to prove that a fearless man could not contract this disease, and was able to demonstrate the truth of his claim.

Giving way to grief and sorrow, also brooding over loses and failures and allowing ourselves to become depressed, drives good away from us and attracts all forms of evil. If, however, we cultivate a habit of joy and cheerfulness, we attract to ourselves every form of good.

Have a Steadfast mind

One whose mind is steadfast always comes out on top of life's difficulties. He is like a cork in water ; he cannot be kept down for long. Everybody has to meet with trouble, loss, difficulty, and even calamity at some time in his life. But, whereas these things may submerge some people, they will be successfully overcome by others. The reason is that the latter have a steadfast mind, whereas the former have not.

One whose mind is steadfast never allows himself to become discouraged, never gives up, never leaves off trying. Consequently, he cannot fail to rise above his difficulties. But the one whose mind is not steadfast is soon discouraged (which, of course, makes him leave off trying), is not one-pointed in his application, and soon props out of the race of life.

The more difficult our life may be, and the greater the adversity through which we may be passing, the more necessary it is that our mind should be steadfast. Now, the most steadfast mind is that which is stayed on the One Reality and Source.

In the midst of great and rapid changes, in uncertainties, and in face of threatened calamities and disasters, both personal and national, or even world wide, we can abide in perfect peace, if our mind is stayed upon our Infinite Source.

It is possible to find inwardly the peace of the Infinite. That is, we can find the peace of the Eternal within our own soul.

We can find within our inner Consciousness a Mid Point, or Point of Balance, where all strife and strain cease, and where all conflicting forces are reconciled in a Great Stillness. Those who have learnt how to find this Great Stillness have discovered that this practice not only gives peace to the soul and rest to the mind, but also brings harmony into one's outward affairs.

Those who have mastered this practice do not fight either the difficulty which confronts them or the person who may be the cause of the difficulty or trouble. They face up to their trouble, and move forward to meet it, but they also turn inwards to find the Great Stillness. Through so doing they find that there is no difficulty or trouble which cannot be overcome, quietly, swiftly and harmoniously.

The Great Stillness can be found only when our mind is stayed upon the Eternal. When we experience the Great Stillness or Calm, we know that our mind is stayed upon the Eternal: that it is working in unison with the Mind of the Eternal, and that it is steadfast in the Eternal.

(from "The Science of Thought" pamphlets.)

THE NAMELESS ONE

Roll forth, my song, like the rushing river,
That sweeps along to the mighty sea;
God will inspire me while I deliver
My soul of thee.

And tell how, trampled, derided, hated,
And worn by weakness, disease and wrong,
He fled for shelter to God who mated
His soul with song.

Tell how this Nameless, condemned for years long
To herd with demons from hell beneath,
Saw things that made him, with groans and tears, long
For even death.

Go on and tell how with genius wasted,
Betrayed in friendship, befooled in love,
With spirit shipwrecked and young hopes blasted,
He still, still strove.

JAMES CLARENCE MANGAN.

Prize-winners, 1948-49

General Proficiency :	Edward Augustus
Proficiency in English:	Vinodini, T.
do Malayalam:	Sivaraman Nair, V. Anandan, A. K.
do Sanskrit :	Sreedharan Nair, V.
do Mathematics :	Paul, M. S. Raghavan Nambiar, C.
do Physics :	Edward Augustus
do Chemistry :	Das, R. K.
do Indian History :	Sivaraman Nair, V.
do Modern History :	Ramanujam Nambiar, P. O.
do Logic:	Remabai, Ch.
Sarojini Prize : for Proficiency in History—Women :	Leela Chittayagam
Pavamani Prize : for Proficiency in Mathematics :	Unnimadhava Kurup, C. Class I
	Vijayakrishnan, C. Class II
C. K. Ramdas Prize. English and Malayalam :	Kelappan, U. Class I
Old Students' Association Prize :	Teresa Sebastian Class II
Old Students' Association Scholarship :	Rebindranath, C. Class I
Nedungadi Prize :	Edward Augustus Class II
	Rebindranath C. Class I
General Proficiency : Class II :	
First in the Intermediate among those who appeared from this College :	Vijayakrishnan, C.

In Lighter Vein . . .

Business

Milk business for sale. Owner selling due to enhanced water tax. Apply to P. B. 125

***

Economy

"Is your wife economical?"

"Some times. She had only twenty candles on her thirtyfifth birthday cake.

***

Wisdom

First drunkard holding the head of a nail towards a wall and hammering on it said. "This nail is wrongly manufactured. The head of the nail is in the wrong place.

Second Drunkard: You are wrong, drunkard. That nail is intended only for the opposite wall.

***

Why not Again!

A Malayalee, a Gujarati and a Marwari were discussing what they would do if they awoke one morning to discover that they were millionaires.

The Malyalee said that he would buy lands, marry, and settle down.

The Gujarati said that he would buy shares and speculate.

The Marwari said that he would go to sleep again to make another million.

Small Account !

A student, about to leave college went to his favourite lecturer and said.

"I must thank you, Sir," he said. "All I know I owe to you".

"Pray don't mention such a trifle–said the professor."

Ancient History

Father : John, this is shocking. Yesterday I found your progress report in the history text, and it reads; English 8 ; Mathematics O ; Language 9 ; History 10 . . .

Son : Father, that history book I took from your shelf, and the progress report is yours when you were a student.

***

Incongruous Notice

Danger ! Anyone touching wire will die instantaneously.

Offenders will be prosecuted !

***

Political bent

Father : My son will surely become a great politician.

Friend : Why ‹o you say that.

Father : There is no doubt about that. See how he wriggles himself out of anything.

Secret of success for a student : —"Be friendly with the teacher".

മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജ്

മാഗ്സീൻ.

1949-1950

മലയാളം സെക്ഷൻ

വിഷയവിവരം

		പേജ്
1.	വിപ്ലവം നടക്കുകയാണ്—രവിവർമ്മ ആറന്മർ	1
2.	അജിത്സിംഗ്—വി. എം. അബ്ദുസ്സലാം	2
3.	തളിരുകളോട്	6
4.	പുസ്തകപ്പുഴ—കെ. എസ്. ധർമ്മരാജ്	7
5.	കൊച്ചിയിലേക്കു-ഞങ്ങളുടെ വിനോദയാത്ര—മധു	11
6.	അവ തമ്മിലുള്ള ഐക്യം—"മാഗ്ഗശ്ശേരി"	13
7.	താമരത്താരുകൾ—കെ. എം. ചിത്തരഞ്ജൻ	15
8.	'വെസ്റ്റ്മിനിസ്റ്റർ' പാലത്തിന്മേൽ നിന്നുകൊണ്ട്—വി. രുഗ്മിണി	16
9.	ടാഗോർ ഗീതികൾ—"സ്വപ്നം"	17

വിപ്ലവം നടക്കുകയാണ്

രവിവർമ്മ ആറമൂർ.

ഭൂമിയിൽ വിപ്ലവം നടക്കുകയാണ്!

ആയിരമായിരം അലക്കൈകളുയർത്തി മഹാസമുദ്രം അലറുന്നു. കടൽക്കരയിൽ മൂടിക്കിടക്കുന്ന മാലിന്യങ്ങൾ നോക്കി അടങ്ങാത്ത അമർഷത്തോടെ മഹാസമുദ്രം അലറുകയാണ്. തിരകളുടെ തടുക്കാൻ വയ്യാത്ത മഹാഘോഷയാത്ര അങ്ങിനെ അടുത്തടുത്തുവരുന്നു!

വിഹായസ്സിൽ വമ്പിച്ച സംഘട്ടനങ്ങൾ! വെളിച്ചത്തിന്റെ വെള്ളിവാളുകൾ ഇരുട്ടിന്റെ കറുത്ത പരിചയിൽ തട്ടുമ്പോഴത്തെ വല്ലാത്ത ഇടിമുഴക്കങ്ങൾ!

കുടികിടക്കുന്ന വൃത്തികേടുകൾ, വൈകൃതങ്ങളുടെ വഴിപ്പാടുകൾ, ആ വലിയ പ്രവാഹത്തിൽ ഒഴുകി, കാനകളിൽ കൂടി കടന്നുവന്ന ചപ്പുചവറുകൾ കായലിന്റെ വയററിൽ നിക്ഷേപിയ്ക്കപ്പെട്ടു.

ഞങ്ങളുടെ വയലുകളിൽ, കായ്കനിത്തോപ്പുകളിൽ, പൊയ്കകളുടെ നീലക്കണ്ണുകളിൽ,

വികാരമോടിയ്ക്കുന്ന മഴ!

വായുവിന്റെ പട്ടുറുമാലുകൾ അവിടം വൃത്തിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞു.

വെളിച്ചത്തിന്റെ വെള്ളിത്തുവലുകൾ ശുദ്ധിയുടെ ചഷകത്തിൽ മുക്കി ചരിത്രമെഴുതാൻ തുടങ്ങുകയാണ്. പൂവാടികളുടെ മനോഹരങ്ങളായ പ്രവേശനദ്വാരങ്ങൾ വർണ്ണശബളിതമായ സ്വാഗതവാക്യമെഴുതി മഴയുടെ മഹോത്സവത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടു!

കാലത്തിന്നു മാത്രം കൂലികൊടുക്കാൻ കഴിയുന്ന പരഃസഹസ്രം തൊഴിലാളികളുടെ അസ്ഥികൂടങ്ങളിൽ മാംസം പൂവിട്ടുനിന്നപ്പോൾ,

ആ മനോഹരമായ മലർവാടി രൂപം കൊണ്ടു.

മരണത്തിന്റെ വെടിയുണ്ടകൾ മാറുകാട്ടി സ്വീകരിച്ച രക്തസാക്ഷികൾ,

മൺമറഞ്ഞുപോയ മാതൃകാജീവിതങ്ങൾ അലിഞ്ഞുചേർന്ന ചോരയുടെ ചുകപ്പ് ആ വിടർന്നുകാണുന്ന തെച്ചിപ്പൂംതൊത്തുകളുടെ കവിളത്തു വിപ്ലവത്തിന്റെ കലാസൌന്ദര്യം കാണിച്ചു.

മഴയുടെ മഹോത്സവത്തിൽ മതിമറന്നവ നൃത്തംചെയ്യുകയാണ്.

മുഷ്ടികളുയർത്തിവരുന്ന സാഗരത്തിന്റെ ഘോഷയാത്ര വിജയത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ മുഴക്കി. , കടൽക്കരയുടെ സ്വച്ഛമായ മണൽത്തിട്ടുകൾ ആ മഹൽശക്തിയുടെ നേരെ നോക്കി അഭിമാനത്തോടെ മധുരസ്മിതംപൊഴിച്ചു!

ലോകത്തിൽ വിപ്ലവം നടക്കുകയാണ്!

(പകപ്പുവകാശം.)

അജിത്സിംഗ്

വി. എം. അബ്ദുസ്സലാം, ആറാംഫോറം (എ)

1947–ആഗസ്റ്റ് 15............! നമ്മുടെ ചിരകാലസ്വപ്നങ്ങൾ ഒരു മോഹനരൂപം പൂണ്ട സുദിനമാണിതു്. രണ്ടു നൂററാണ്ടോളം അടിമത്തം ഭേസിവലഞ്ഞ ഇന്ത്യ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പൊൻപുലരിയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ച ആ ദിനം അതർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യത്തോടെ നാം സാഡംബരം ആഘോഷിച്ചു. നമ്മുടെ ആനന്ദത്തിന്റെ തിരത്തള്ളലിൽ, ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യവൃക്ഷത്തെ തങ്ങളുടെ ജീവരക്തം നനച്ചു തഴച്ചുവളർത്തിയ എത്രയോ വിപ്ലവകാരികൾപോലും വിസ്മൃതിയുടെ ഇരുട്ടറകളിലകപ്പെട്ടുപോയി. ഇതിനൊരുദാഹരണം: നമ്മിൽ എത്രപേർ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു, നമ്മുടെ പ്രഥമ സ്വാതന്ത്ര്യസുദിനത്തിൽ അദൃശ്യനായ ഒരു ഇന്ത്യൻ വിപ്ലവകാരി മൃത്യുവിന്റെ അനന്തതയിൽ ലയിച്ചുപോയെന്നു? ചുരുക്കം ചിലർ മാത്രം. അറിഞ്ഞവരോ, അവരത്ര ഗൌനിച്ചതുമില്ല ആ നിര്യാണവാർത്തയെക്കുറിച്ചു അങ്ങനെ, നമ്മുടെ സുന്ദര പ്രതീക്ഷകളും മോഹന സ്വപ്നങ്ങളും പൂവിട്ട ആഗസ്റ്റ് പതിനഞ്ചാം തിയതി നമ്മുടെയാരുടേയും ഹൃദയത്തിൽ കദനത്തിന്റെ ഒരു നേരിയ കരിനിഴൽ പോലും വീശാതെ അജിത്സിംഗിന്റെ മരണവും നടന്നു!

ഇന്ത്യയെ ബ്രിട്ടീഷ്ദുർഭരണത്തിന്റെ ഭീകരതയിൽ നിന്നു് സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നായി നാല്പതു് നീണ്ട വർഷങ്ങളോളം സ്വയം വിദേശവാസം വരിച്ച സർദാർ അജിത്സിംഗ് 1884–ൽ പഞ്ചാബിലെ ജലന്ധറിൽ ഭൂജാതനായി. അവിടെനിന്നു് മെട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷ പാസ്സായ ഉടനെ ഉപരിപാനാർത്ഥം അദ്ദേഹം ലാഹോറിലേക്ക് പോയി. തന്റെ കലാലയ ജീവിതത്തിൽതന്നെ അജിത്സിംഗിന്നു ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളിൽ പ്രമുഖനായ ലാലാലജ്പത്റായിയുമായി മൈത്രിബന്ധം സ്ഥാപിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്നു് വിദ്യാർത്ഥിജീവിതത്തിൽത്തന്നെ രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ തികഞ്ഞ പരിശീലനം ലഭിച്ചതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല.

1905–'6 എന്നീ വർഷങ്ങളിൽ പഞ്ചാബിലെ കർഷകർ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വശൂന്യമായ കാട്ടാളനിയമങ്ങളുടെ കരവലയത്തിലകപ്പെട്ടിരുന്നു. അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ബഹുജനങ്ങളെ ചൂഷണംചെയ്തു, വെള്ള മേധാവികൾക്ക് തങ്ങളുടെ മടിശ്ശീല വീർപ്പിക്കുന്നതിന്നുതകുന്ന സർവ്വവിധ സാധ്യതകളും സാഹചര്യങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്നാണ് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർമ്മേണ്ടു 'കോളനൈസേഷ്യൻആക്ട്' മുതലായ മാരണനിയമങ്ങൾ അന്നു നടപ്പിൽ വരുത്തിയിരുന്നതു്. നിർദ്ധനരായ കർഷകരുടെ ജീവിതത്തെ അരവഷളാക്കിയ ഈ ജുഗുപ്സാവഹങ്ങളായ നിയമങ്ങൾ വരുത്തിവെച്ച ആഘാതപ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ദീനദയാലുവായ അജിത്സിംഗിനെ വ്രണിതഹൃദയനാക്കി. അദ്ദേഹം, ഏതാദൃശമായ കർഷകദ്രോഹനിയമങ്ങളെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യാൻ, ആദ്യമായി കൃഷീവലന്മാരിൽ വിപ്ലവപരമായ ഒരുൽബുദ്ധത സംജാതമാക്കാനായിരുന്നു കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചതു്. അതിന്നായി പല സ്ഥലങ്ങളിലും കർഷകപ്രസ്ഥാനങ്ങളേർപ്പെടുത്തി; അവയുടെ പ്രയോഗക്ഷമമായ പ്രവർത്തനങ്ങളാൽ പഞ്ചാബിലെ കൃഷിക്കാർ ഉൽബുദ്ധരായിത്തീർന്നു ഇങ്ങനെ, പ്രബുദ്ധരായിത്തീർന്ന കർഷകരുടെ പ്രകടനങ്ങളും പ്രക്ഷോഭണങ്ങളുംകൊണ്ടു പഞ്ചാബിലെ രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷം പ്രക്ഷുബ്ധമായി. ഉഗ്രമായൊരു കോളിളക്കത്തിന്റെ സർവ്വ ലക്ഷണങ്ങളും അവിടെ വ്യക്തമായികാണപ്പെട്ടു. പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പരിവർത്തനത്തിന്നനുസരിച്ചു ഭരണകാര്യങ്ങളിലുള്ള നീതിപൂർവ്വമായ ഭേദഗതി

കൾ വരുത്താതിരുന്നാലുള്ള ഭവിഷ്യത്തുകൾ ഓർത്തിട്ടായിരിക്കാം ബ്രി.ഗവർമ്മേണ്ടു പ്രസ്തുതനിയമങ്ങളെയെല്ലാം ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തിയതു്. പക്ഷെ, നിരക്ഷരരായ കർഷകരുടെ ഹൃത്തിൽ വിപ്ലവബീജം കണക്കററ് വിതച്ച അജിത്‌സിംഗിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകന്മാരെയും നിയതത്തിന്റെ നീണ്ടനിഷ്ഠൂരഹസ്തങ്ങൾ വെറുതെ വിട്ടില്ല. താമസിയാതെ, അജിത്‌സിംഗും, ലജിപത്‌റായിയും ബർമ്മയിലേക്കു് നാടുകടത്തപ്പെട്ടു. നാട്ടിലങ്ങോളമിങ്ങോളം ഇരമ്പിമറിഞ്ഞ പ്രക്ഷോഭണങ്ങളുടെ അപ്രതിരോദ്ധ്യമായ അലച്ചുകയററത്തിന്റെ ഫലമായി സിംഗും കൂട്ടരും വിളംബംവിനാ ബന്ധനവിമുക്തരായി.

അജിത്‌സിംഗിന്റേയും ലജ്‌പത്‌റായിയുടേയും ആവേശകരമായ പ്രത്യാഗമനത്തെ പഞ്ചാബിലെ ജനങ്ങൾ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ ആഹ്ലാദത്തോടെയാണു് സ്വാഗതം ചെയ്തതു്. കാരണം, അവരിലോരോരുത്തരുടേയും ഹൃദ്രക്തത്തിലും ഈ ദേശാഭിമാനികളുടെ അഭിവന്ദ്യാഭിധാനങ്ങൾ അപ്പോഴേക്കും ലയിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1907-ൽ സൂറത്തിൽവെച്ചു ചേർന്ന അഖിലേന്ത്യാ കോൺഗ്രസ്സ്‌സമ്മേളനത്തിൽവെച്ചു, അജിത്‌സിംഗിന്റെ അന്യാദൃശമായ ത്യാഗസന്നദ്ധതയേയും അസാമാന്യമായ സേവനോത്സുകതയേയും മുൻനിർത്തി, ലോകമാന്യതിലകൻ അദ്ദേഹത്തിനു് പൊതുജനങ്ങളുടെ വകയായി ഒരു കിരീടം സമ്മാനിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിലുപരിയായി ഒരു ദേശപ്രേമിക്കു് എന്തൊന്നാണു് അഭികാമ്യമായിട്ടുള്ളതു് ?

ഇനിയുള്ള ഒരു കൊല്ലക്കാലം അജിത്‌സിംഗിന്റെ അടിപതറാത്ത പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു സുവർണ്ണദശയാണു്. ഈയവസരത്തിലാണദ്ദേഹം പേഷ്വ (Peshwa) എന്ന പേരിൽ ഒരു ദിനപത്രം ആരംഭിച്ചതു്. തന്റെ വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആദർശോദ്ദേശങ്ങളുടെ വെളിച്ചം, പൊതുജനങ്ങളുടെ ഹൃദയാന്തരത്തിൽ വിതറാനും, ഗവർമ്മേണ്ടിന്റെ നെറികേടുകളേയും അനീതികളേയും അതിരൂക്ഷമായി ആക്ഷേപിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു പത്രദ്വാരാ സാധിച്ചു. ഇങ്ങനെ, പൊതുജനങ്ങളെ ഉൽബുദ്ധരാക്കാൻ മേലിൽ അജിത്‌സിംഗ് അനുവദിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ; അദ്ദേഹം ബ്രി. സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ അടിത്തറ തന്നെ പൊളിക്കുമെന്നു് ഗവർമ്മേണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു. തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ ചലനങ്ങളേയും ഗവർമ്മേണ്ടു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയോടെ ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമിയായ അജിത്‌സിംഗിന്റെ പേരിലും സാമ്രാജ്യത്വം രാജ്യദ്രോഹക്കുററം ആരോപിച്ചു; തന്നെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളെല്ലാം മുറക്കു നടന്നുവരുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞ അദ്ദേഹം 1908-ൽ നാലഞ്ചു സഹപ്രവർത്തകന്മാരോടുകൂടി ഇറാനിലേക്കു് പലായനം ചെയ്തു. ഇതാണു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാല്പതു് വർഷങ്ങളോളം നീണ്ടുനിന്ന വിദേശവാസത്തിന്റെ നിദാനം.

ഇറാനിലെത്തിയ അജിത്‌സിംഗിനും കൂട്ടാളികൾക്കും ആദ്യം അല്പം ചില വിഷമതകൾ നേരിട്ടുവെങ്കിലും തദ്ദേശീയരായ വിപ്ലവകാരികളുടെ സഹായത്താൽ അവയെല്ലാം അവർക്ക് അതിവേഗത്തിൽ അതിജീവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇന്ത്യയിലേയും ഇറാനിലേയും രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാർ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന മൈത്രീബന്ധത്തെ സുദൃഢമാക്കുന്നതിനും ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരങ്ങൾക്കു് ശരിയായ പ്രചോദനം നല്കുന്നതിനും വേണ്ടി അജിത്‌സിംഗ് പേർഷ്യൻ ഭാഷയിൽ ഒരു പത്രം തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റേയും സഹപ്രവർത്തകന്മാരുടേയും നിസ്വാർത്ഥമായ സേവനസന്നദ്ധതക്കു് യോജിച്ചതായിരുന്നു അന്നത്തെ ഇറാനിലെ അന്തരീക്ഷം. കാരണം, അന്നവിടെ ബ്രിട്ടീഷ് റഷ്യൻ മേധാവിത്വം സംഹാരതാണ്ഡവം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ഇറാനിലെ നിവാസികളെല്ലാം ഈ വൈദേശിക ശക്തികൾക്കെതിരായി ആയുധമെടുത്തപ്പോൾ, അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനശ്രമങ്ങൾക്കു് ധാർമ്മികമായ ആനുകൂല്യങ്ങൾ നല്കാൻ അജിത്‌സിംഗും സഖാക്കളും അരയും തലയും മുറുക്കി മുന്നോട്ടുവന്നു. ഇറാനിലെ

സ്വാതന്ത്ര്യസമരങ്ങളുടെ അസാമാന്യമായ വിജയസിദ്ധിയിൽ അജിത്‌സിംഗിന്നും മററും കാര്യമായ പങ്കുണ്ടെന്നറിഞ്ഞ ബ്രി. ഗവർമ്മെണ്ടു അവരെ കൽത്തുറുങ്കിലടക്കാൻ ആവുന്നത്ര ശ്രമിച്ചു നോക്കി. പക്ഷെ, ഈ വിവരമറിഞ്ഞതോടെ അദ്ദേഹവും സഹപ്രവർത്തകന്മാരും തുർക്കിയിലേക്കു് ഒളിച്ചോടിപ്പോയി.

തുർക്കിയിലെത്തിയ ഉടനെത്തന്നെ, അജിത്‌സിംഗ് കമാൽപാഷയെ സന്ദർശിച്ചു. അങ്ങിനെ ഈ രണ്ടു വിപ്ലവകാരികൾക്കും ആശയങ്ങൾ അന്യോന്യം കൈമാററാൻ ഇടയായി. അവിടെ നിന്നദ്ദേഹം ഓസ്ത്രിയ വഴി ജർമ്മനിയിലെത്തി. അവിടുത്തെ ഇന്ത്യക്കാരെയെല്ലാം സംഘടിപ്പിച്ചു ഒരു ഇന്ത്യൻ സേന രൂപവല്ക്കരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചു. കൈസറുടെ സകലവിധ സഹായസഹകരണങ്ങളും ഈ സേനക്കുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ, വിധിവൈചിത്ര്യമെന്നേ പറയേണ്ടു. 1917-ഓടുകൂടി ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ വേലിയേററം അപ്രതീക്ഷിതമായി ജർമ്മനിയുടെ നേർക്കു് തിരിഞ്ഞു. അതോടെ, ഇന്ത്യൻ സേനയുടേയും അതിന്റെ പ്രണേതാവായ അജിത്‌സിംഗിന്റേയും സർവ്വവിധപരിപാടികളും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ തീനാമ്പേററ് കരിഞ്ഞുപോയി. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു് പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം ബ്രസീലിലേക്കു് പോകേണ്ടിവന്നു.

അജിത്‌സിംഗിന്നു് പതിനാറു കൊല്ലത്തോളം ബ്രസീലിൽ താമസിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ കാലമത്രയും ബ്രസീലിലെ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു് മററാരേക്കാളും അധികം സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്താൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാലാണു് അദ്ദേഹത്തിന്നു ബ്രസീല്യൻ പൌരത്വം ലഭിച്ചതു്. അവിടുത്തെ ഇന്ത്യക്കാരുടെ ശോച്യാവസ്ഥയെ പരിഹരിക്കുന്നതിന്നും അവരുടെ സാമ്പത്തികനിലയെ സമുദ്ധരിക്കുന്നതിന്നും വേണ്ടി അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ പരിശ്രമിച്ചവർ വേറെയില്ല.

അർജൻറീനിയയിൽ രണ്ടുകൊല്ലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിന്നു ശേഷം അജിത്‌സിംഗ് 1932-ൽ ജർമ്മനിയിലേക്കു് തിരിച്ചുവന്നു. മൂന്നു കൊല്ലത്തോളം അവിടെ താമസിച്ചു് നാസീവിപ്ലവത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളെക്കുറിച്ചു സമഗ്രമായി പഠിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ അപ്പോഴേക്കും ദേഹാസ്വാസ്ഥ്യം ബാധിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ 1935-മുതൽ 37-വരെ അദ്ദേഹത്തിന്നു ചികിത്സാർത്ഥം സ്വിററ്സർലാണ്ടിൽ താമസിക്കേണ്ടിവന്നു. രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധകാലത്തു് അജിത്‌സിംഗ് ഇററലിയിലെ നേപ്പ്ൾസ് സർവ്വകലാശാലയിലെ ഒരു പ്രഫസ്സറായിരുന്നു. അദ്ദേഹം നേതാജിയും പണ്ഡിററ്ജിയുമായി ഇററലിയിൽവെച്ചു കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തിയതു് ഈയവസരത്തിലായിരുന്നു. വിദേശങ്ങളിലെ വിവിധവിധത്തിലുള്ള പരുഷമായ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ വൈഷമ്യംനിറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷത്തിലായിരുന്നപ്പോഴും അജിത്‌സിംഗിന്റെ ശ്രദ്ധമുഴുവൻ ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരങ്ങളിലായിരുന്നു കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഇററലിയിൽ ഇന്ത്യൻസ്വാതന്ത്ര്യക്കമ്മററി രൂപീകരിച്ചതും ആസാദ് ഹിന്ദുഫൌജിന്റെ പ്രവർത്തനപരിധിയിൽ അവിടുത്തെ ഇന്ത്യക്കാരെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചതും മററും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ ദേശാഭിമാനത്തിന്റെ വെറും ബഹിസ്ഫുരണമാണു്.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ഗതി പെട്ടെന്നൊന്നു മാറി പ്രതികൂലശക്തികളുടെ ആക്രമങ്ങളുടെ കൊടുങ്കാററ് ഇററലിയുടേയും മററും നേർക്കു് ആഞ്ഞടിച്ചു. മുസ്സോളിനിയേയും ഹിററ്ലറേയും മററും നാമാവശേഷരാക്കിക്കൊണ്ടു സഖ്യശക്തികളുടെ സൈന്യങ്ങൾ തേർവാഴ്ച നടത്തി. വിഷമപൂർണ്ണമായ ഈ അസന്ദിഗ്ദ്ധഘട്ടത്തിൽ നിസ്സഹായനായ അജിത്‌സിംഗിനെ 1946-ൽ ഇററലിയിൽവെച്ചു ബ്രിട്ടീഷ്‌സാമ്രാജ്യത്വം കാരാഗൃഹത്തിന്റെ കാരിരുമ്പഴിക്കുള്ളിലടച്ചു.

നാമിതുവരെ അറിഞ്ഞ വിപ്ലവകാരിയായ അജിത്‌സിംഗ്, രാഷ്ട്രീയസാഹിത്യത്തിന്നു് കനത്ത സംഭാവന ചെയ്ത ഒരു മികച്ച സാഹിത്യ

കാരൻ കൂടിയാണു്. 'മഹാന്മാരായ ദേശപ്രേമികൾ', "ഇന്ത്യൻ സൈന്യം വിജയത്തിലേക്കു നീങ്ങുന്നു" എന്നീ ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹീതമായ തൂലികയിൽനിന്നു് വിനിർഗ്ഗളിച്ചവയാണു്. ഇവയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം ബ്രി. ഗവമ്മേണ്ടു കുറെക്കാലത്തേക്കു് നിരോധിച്ചിരുന്നു.

1947-ൽ ബന്ധനവിമുക്തനായി ഇന്ത്യയിൽ തിരിച്ചെത്തിയ അജിത്സിംഗ് രോഗത്തിന്റെ നിഷ്ഠുരമായ ആക്രമണത്തിന്നു വശംവദനായിരുന്നു. അതിനാൽ, ഏറെനാൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു് ജീവിതയാത്ര തുടരാൻ സാധിച്ചില്ല. തന്റെ മാതൃഭൂമി, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നവ്യശോഭയിലേക്കു് കാലൂന്നിയ ആ സുദിനത്തിൽ അജിത്സിംഗിന്റെ ത്യാഗസുന്ദരമായ ജീവിതത്തെ വിധിയുടെ വിഷനാളം തീണ്ടി. സ്വാതന്ത്ര്യോദയം കണ്ടു പരിതുഷ്ടനായ അദ്ദേഹം മരണനിമിഷത്തിൽ ചാരിതാർത്ഥ്യസൂചകമായ ഒരു മന്ദഹാസത്തോടെ, Thank God, I have done my duty എന്നു നെൽസനെപോലെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവാം?

N. K. RAMACHANDRAN
Our Talented Dancer

തളിരുകളോട്

"ഒരു വസന്തം കഴിയുന്ന വേളയിൽ
വരുമിതു ഗതി നിങ്ങൾക്കുമോർക്കണം."
ധരയിൽവീണു കഴിഞ്ഞോരുണക്കില
പറയുകയായ് തളിരിനോടീവിധം;

"മലമുകളിലാ മാമരക്കൊമ്പിലായ്
മരുവിയോനാണു ഞാനും കിടാങ്ങളേ,
നിയതിതൻ ക്രൂരദംഷ്ട്രയാണെന്നെയീ-
നിലയിലാക്കി നിലത്തേക്കെറിഞ്ഞതും

പരിതപിക്കുവാനില്ലിതിൽ, പണ്ടു ഞാൻ
പലരെയും പരിഹാസിച്ചതോർക്കുകിൽ.
തളിരിലയായ് തരുവിൻ ശിശുക്കളാ-
യരുമയിലന്നു ഞങ്ങൾ കളിച്ചതും,

കുളിർ പവനൻ പലവുരു ഞങ്ങളെ-
കളിയിലായിത്തലോടിക്കടന്നതും
കിളികൾ കിങ്കിണീനാദം മുഴക്കിയെൻ
കുളിർമുഖത്തുമ്മവെച്ചു കിടന്നതും,

അളികൾ പൂവായ് നിനച്ചെന്റെ മാറത്തു
തെളിവുവിട്ടു കിടന്നു മേളിച്ചതും
കവികളെൻ രൂപസൌന്ദര്യധോരണി-
ക്കടിമകളായി ഗീതം പൊഴിച്ചതും

പലതുമീവിധം ഭൂതകാലത്തിലെ-
ച്ചരിതമിന്നു നിനക്കുക കാരണാൽ
കരകവിയുന്ന കണ്ണീരടക്കുവാൻ
കഴിവുകാണാതുഴലുകയാണു ഞാൻ."

"ഒരു വസന്തം കഴിയുന്ന വേളയിൽ
വരുമിതു ഗതി നിങ്ങൾക്കുമോർക്കണം.
ഇവിടെയീയഴകസ്ഥിരം—ശാശ്വത
സ്ഥിതിപ്രകൃതി വിരുദ്ധമാണെന്തിനും

അടിയുറച്ച മലയുമൊരുനാളി-
ലടിയിടിഞ്ഞു മറിഞ്ഞു മറഞ്ഞിടാം.
അടവികണ്ണടച്ചൊന്നു തുറക്കവേ,
അലറിയാർക്കും കടലായി മാറിടാം

നിയതിതൻ നീതിയേവ, മുത്തുംഗമാം
നിലയെയോർത്തു മദിക്കേണ്ടൊരാളുമേ.
അവിടെയിന്നു തളിരായ് തരുവിന്റെ
കവിതയായി ലസിക്കുന്ന നിങ്ങളും,

ഒരു പുലരിയിൽ, മണ്ണായ്ക്കഴിഞ്ഞോരെ-
ന്നരികിലെത്തും നിയതിതൻ നീതിയാൽ
കരുണയില്ലാത്ത കാലചക്രം മണൽ
ത്തരിയിൽ നിങ്ങളെക്കൂട്ടിക്കുഴച്ചിടും,

തരുവിലന്നു ലസിക്കും തളിരുകൾ
സഹതപിച്ചിടാം കണ്ണീർ പൊഴിച്ചിടാം
തൃണമൊടൊപ്പം ശയിക്കുന്ന നിങ്ങള-
ന്നവരെയോർമ്മയാക്കീടുകീ വാചകം.
"ഒരു വസന്തം കഴിയുന്ന വേളയിൽ
വരുമിതു ഗതി നിങ്ങൾക്കുമോർക്കണം."

പുസ്തകപ്പുഴു

കെ. എസ്. ധമ്മരാജ്

[മിസ്റ്റർ ശ്രീകുമാരൻെറ ആഫീസുമുറി. മേശക്കരികിൽ സിഗരററും പുകച്ചുകൊണ്ടു ശ്രീകുമാരൻ ഇരിക്കുന്നു. മേശപ്പുറത്തു ഒരു 'ഇലക്ട്രിക്ക് ഫാൻ', ഒരു 'കോളിംഗ് ബെൽ', ഒരു 'ട്രെയിൽ' കുന്നുകൂടിയ കടലാസുകരം. മേശക്കു എതിർവശത്തു മി. ഔസേപ്പ് ഇരിക്കുന്നു. പ്രതീക്ഷകരം സ്ഫുരിക്കുന്ന മുഖഭാവം—തുറന്നിട്ട ജനാലയിലൂടെ അപ്പുറം ഫാക്ടറി എടുപ്പുകരം കാണാം.]

ശ്രീകുമാരൻ:—Mr. ഔസേപ്പ്! ഇവിടെ തല്ക്കാലം ഒഴിവിലേക്ക് ആളെ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. നിങ്ങളെ നിരാശനാക്കേണ്ടി വന്നതിൽ എനിക്കു വ്യസനമുണ്ട്!

ഔസേപ്പ്:—സേർ! ഉദ്യോഗങ്ങളില്ലാതെ അലഞ്ഞുതിരിയുന്നതു് ഏറെക്കാലമായി. ഒരു വലിയ കുഡുംബത്തിൻെറ ഭാരം മുഴുവൻ എൻെറ തലയിലാണ്. അവിടുന്നു വിചാരിക്കുകയാണെങ്കിൽ.....

ശ്രീകുമാ:—എനിക്കതേക്കുറിച്ചൊന്നും പറയാനില്ല. ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അതു സാധിക്കമായിരുന്നിരിക്കണം. എന്നാൽ പിന്നെ ആളെ നിയമിക്കുന്നതിനേ നേരമുള്ളു!

ഔസേ:—അവിടുത്തോടു കിണഞ്ഞപേക്ഷിക്കുന്നതിൽ തെററിദ്ധരിക്കരുതു്. എൻെറ വിഷമങ്ങളേയും ദുരിതങ്ങളേയുമോത്തെങ്കിലും........

ശ്രീകുമാ:—മററുള്ളവരുടെ വിഷമതകളെക്കുറിച്ചാലോചിക്കുവാൻ എനിക്കു സമയമില്ല. എൻെറ കായ്യങ്ങരം ചെയ്തുതീക്കാൻ തന്നെ സമയം കാണാതെ ഉഴലുന്നു ഞാൻ........

ഔസേ:—എല്ലാവരും ഇതുതന്നെ പറയുന്നു. അവിടുന്നു മഹാമനസ്കനാണെന്നു് ആളുകരം എന്നോടാവത്തിച്ചുപറഞ്ഞു. അവിടുന്നെന്നെ ഭഗ്നാശനാക്കുകയില്ലെന്നു എനിക്കറിയാം!........

ശ്രീകുമാ:—മി. ഔസേപ്പ്! നിങ്ങരംക്കു എൻെറ മഹാമനസ്കതയെക്കുറിച്ചു മതിപ്പുണ്ടാകേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു. നിങ്ങരം ഒരു 'ഗ്രാജേ്വററ്' ആണ്. നിങ്ങരംക്കു എത്രയെങ്കിലും അവസരങ്ങരം തുറന്നുകിടക്കുന്നു.

ഔസേ:—പക്ഷെ, ഈ ഇന്ത്യയിലല്ലാ സേർ! ഒരു കൊല്ലത്തിലേറെക്കാലം ഞാൻ പലയിടത്തും കയറിയിറങ്ങി. എനിക്കൊരിടത്തും പിടുത്തം കിട്ടിയില്ല. ഞാൻ ഉഴലുകയായിരുന്നു. ഒടുവിൽ എൻെറ ഭാഗ്യത്തിന്നു അവിടുത്തെ മുമ്പിൽ........

ശ്രീകുമാ:—എനിക്കൊന്നും തന്നെ നിവൃത്തിയില്ല. ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നു.

ഔസേ:—വളരെച്ചുരുങ്ങിയ വേതനമെ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളു. അഭിമാനത്തിൻെറ കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി. ഞാൻ എൻെറ സമയം വൃഥാ കളഞ്ഞതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. എനിക്കൊരു ഗുണവും പ്രത്യേകിച്ചു് ഈ വിദ്യാഭ്യാസം തന്നില്ല.

ശ്രീകുമാ:—ആട്ടെ! എനിക്കു ഉദ്യോഗസംബന്ധമായി ഒരുറപ്പും തരുവാൻ വയ്യാ! ഞാൻ എൻെറ സിക്രട്ടരിയുമായി ഒന്നാലോചിക്കട്ടെ.

[കോളിംഗ്ബെല്ലിൽ അമത്തുന്നു. ഒരു പിയൂൺ പ്രവേശിക്കുന്നു.]

എടോ! സിക്രട്ടരിയോടു ഒന്നിവിടംവന്നു പോവാൻ പറയു.

[പ്യൂൺ തൊഴുതിട്ടു പോകുന്നു]

ശ്രീകുമാ:—(നിരാശ സ്ഫുരിക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ) വല്ല ഗുണവുമുണ്ടാകുമെന്നു എനിക്കുതോന്നുന്നില്ല. എത്രയോ പഴക്കവും തഴക്കവുമുള്ള 'ഗ്രാഡ്വേററ്'കളുടെ 'ആപ്ലിക്കേഷ'നുകരം ഈയൊരു പോസ്റ്റിനുവേണ്ടി വന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

എല്ലാം സിക്രട്ടരിയോടു ചോദിച്ചാലറിയാം. അതാ സിക്രട്ടരിതന്നെ വരുന്നു. [മിസ്സ് സുലോചന പ്രവേശിക്കുന്നു. അവൾ അലസമായ ഒരു കണ്ണു ഔസേപ്പിന്റെ നേർക്കെറിഞ്ഞു മി. ശ്രീകുമാരനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. ഔസേപ്പ് ഞരമ്പുരോഗംകൊണ്ടെന്നപോലെ ഒന്നു പിടഞ്ഞു കസാലയിൽ അമരുന്നു]

സുലോ:—വിശേഷിച്ച്?........

ശ്രീകുമാ:—ഇതാ മാനേജരുടെ പോസ്റ്റിന്നു ഒരു അപ്ലിക്കന്റ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രത്യേകമായി വല്ല സഹായവും ചെയ്തുകൊടുക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുമോ സിക്രട്ടരി?

സുലോ:—(അലക്ഷ്യമായി കഴുത്തിളക്കി) ഇതു എത്രാമത്തെ തവണയാണ് അവിടുത്തോടു പറയുന്നതെന്നോർമ്മയില്ല. ആ പോസ്റ്റിന്നു വേണ്ട ആളെ ഒരാഴ്ച മുമ്പേ നിയമിച്ചു കഴിഞ്ഞു! ആയാൾ അടുത്ത ബുധനാഴ്ച ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളണമെന്നാണ് വെപ്പ്. ആയാൾക്കുള്ള ഉത്തരവു പത്രിക ടൈപ്പ് ചെയ്തുവരുന്നു.

ശ്രീകുമാ:—അപ്പോൾ നമുക്കൊരു നിവൃത്തിയുമില്ലാ?

സുലോ:—തീർച്ചയായിട്ടും ഇല്ലെന്നുതന്നെ തോന്നുന്നു!

ശ്രീകുമാ:—സിക്രട്ടരി! ഇത്രയും കാര്യത്തിന്നാണു നിങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചതു്. പിന്നെ........ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞ കാര്യം........

സുലോ:—അതിനെപ്പററി ആലോചിച്ചുവരികയാണ്. തീർച്ചയായും അനുകൂലമായ ഒരു മറുപടി അങ്ങേക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാം. അടുത്തുതന്നെ.

ശ്രീകുമാ:—അതെന്റെ മഹാഭാഗ്യമാണ് (സിക്രട്ടരി നോക്കി നില്ക്കുന്നു.)

ഔസേ:—(വിസ്മൃതിയിലെന്നപോലെ) മിസ്സ് സുലോചന!

ശ്രീകുമാ:—(സ്വപ്നത്തിൽനിന്നും ഉണർന്നു) അതേ! മിസ്സ് സുലോചന! നിങ്ങൾക്കവരെ പരിചയമായിരിക്കണം! അല്ലേ മി. ഔസേപ്പ്........ അവരാണ് എന്റെ സിക്രട്ടരി........

ഔസേ:—എനിക്കു പരിചയമില്ല! ഒരുപക്ഷെ യെനിക്കു തെററിയിരിക്കണം. അവരുടെ അതേ പാകത്തിലുള്ള ഒരു ക്രിസ്ത്യനിസ്ത്രീയെ ഞാനോർക്കുന്നു. എന്റെ സഹപാഠിയായ ഒരു 'ഹെലൻ'.

ശ്രീകുമാ:—(ഉച്ചത്തിൽ) ഹെലൻ!........നിങ്ങളുടെ സഹപാഠിനി?........നിങ്ങൾ ആശ്ചര്യപ്പെടുകയില്ലെങ്കിൽ പറയാം, അതേ ഹെലൻ തന്നെയാണ് ഈ സുലോചന. ഒരു കൊല്ലം കഴിയുന്നു അവരുടെ പരിവർത്തനത്തിന്നു (Conversion) ശേഷം.

ഔസേ:—പരിവർത്തനം?........ഹെലൻ ഹിന്ദുവായിരിക്കുന്നു എന്നോ?

ശ്രീകുമാ:—ഉവ്വ്! അതൊരു സത്യം മാത്രം.

ഔസേ:—അതെനിക്കു വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല!........ഹെലൻ!........ഹിന്ദുസ്ത്രീ...... ...സേർ! അങ്ങക്കിതൊരലട്ടായിത്തോന്നാം........ പക്ഷെ അതു പറയാൻ ഞാനാശിക്കുന്നു. ഞാൻ ഹെലനെ സ്നേഹിച്ചു. (ശ്രീകുമാരന്റെ മുഖം വിളറുന്നു.) അവൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ക്രൂസ്തീയമതം സ്വീകരിച്ചു! എന്നെ ഇന്നവൾക്കു ഓർമ്മയില്ലാതായിരിക്കുന്നു. അന്നത്തെ ആ സുധാകരൻ ഔസേപ്പായതു അവൾക്കുവേണ്ടിയാണെന്നു അവൾ ഓർമ്മിക്കുന്നില്ലായിരിക്കാം........ ഓ........എന്തൊരു വിധിവിപര്യയം?........(അയാൾ അസ്വസ്ഥനെപ്പോലെ ശ്രീകുമാരന്റെ മുഖം നോക്കുന്നു.)

ശ്രീകുമാ:—(ആശ്ചര്യത്തോടെ) സുധാകരൻ!..... ആറാംഫാറത്തിലെ ആ പുസ്തകപ്പുഴുവായ സുധാകരനാണോ നിങ്ങൾ?........ മി. ഔസേപ്പ്! ഇതെനിക്കൊരാശ്ചര്യം തന്നെയാണ്!

ഔസേ:—അവിടുത്തേക്കെന്നെ മനസ്സിലാവുന്നു അല്ലേ?........ പക്ഷെ....... അവിടുന്നു?.......

ശ്രീകുമാ:—കണക്കുകടലാസിൽ (Mathematics) ഉടച്ചയായി തോററുകൊണ്ടിരുന്ന ആ കുമാ

നെ നിങ്ങാം മറന്നുകളഞ്ഞിരിക്കും. ഒരിക്കൽ പരീക്ഷക്കുവേണ്ടി എന്റെ കണക്കുകൂടി നിങ്ങാം ചെയ്തുതന്നു.

ഔസേ:—ഉവ്വ്! ഉവ്വ്! എനിക്കതു മറക്കാൻ വയ്യാ! എന്റെ കുമാരൻ! പക്ഷെ...........നിങ്ങാം കണ്ടാൽ തിരിച്ചറിയാത്ത വിധം എത്ര മാറിയിരിക്കുന്നു.

ശ്രീകുമാ:—നിങ്ങളും...........

ഔസേ:—പക്ഷെ........ഹെലൻ അന്നും ഇന്നും ഒന്നുതന്നെ.

ശ്രീകുമാ:—ഹെലനല്ല..........സുലോചന........

ഔസേ:—അന്നത്തെ ഹെലൻ...........

ശ്രീകുമാ:—ഇന്നത്തെ സുലോചന...........

ഔസേ:—എന്നാൽ മി. കുമാരൻ ഇന്നു നിങ്ങളും ഞാനും തമ്മിൽ എന്തൊരന്തരം? ഒരു കുന്നും ഒരു പുൽത്തകിടിയും........ വിശാലവും മോഹനവുമായ സൌഭാഗ്യം നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ—വികൃതവും അഗാധവുമായ ജീവിതം എന്റെ മുമ്പിൽ.... ഓ........നിങ്ങളുടേതാണു ഭാഗ്യം........

ശ്രീകുമാ:—ഒരു കണക്കിന്നു് അതു ശരിയായിരിക്കാം! പക്ഷെ ഞാൻ നിങ്ങളിൽനിന്നും എത്ര അകലെ കിടക്കുന്നു? നിങ്ങാം ഒരു ഗ്രാഡ്വേററ്! ഞാൻ ഒരനഭ്യസ്തൻ!........

ഔസേ:—നൂറനൂറായിരം ആണ്ടുകളുടെ അഭ്യസ്തതയെ ഞാൻ വലിച്ചെറിഞ്ഞുകൊള്ളാം, നിങ്ങളുടെ കീഴിലെ ഒരു ഗുമസ്തന്റെ പണിക്ക്!........

ശ്രീകുമാ:—(വിഷാദത്തോടെ) എനിക്കും പഠിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പഠിച്ചു വലുതാകുവാനുള്ള ഒരാഗ്രഹം!—മററുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ എന്റെ മിടുക്കു കാണിക്കുവാനുള്ള ഒരു കൊതി!—എനിക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ പാടുപെട്ടു വായിച്ചു. പക്ഷെ, ആ 'മെട്രിക്കുലേഷൻ' കടന്നുചെല്ലാൻ വയ്യാത്ത ഒരു പൎവ്വതമായിരുന്നു എനിക്ക്.

ഔസേ:—നിങ്ങാം ഇന്നതിൽ ആത്മാൎത്ഥമായി ദുഃഖിക്കുമോ?

ശ്രീകുമാ:—ഒരു വിധത്തിൽ........മറെറാരുവിധത്തിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാരണം ഈ ലോകത്തിലേക്കുയന്ന ബഹുമതികളും ബിരുദങ്ങളും നേടിയാലും ഒരുപക്ഷേ എനിക്കു കിട്ടാതിരിക്കുമായിരുന്ന ഒരു കാൎയ്യം അതുകൊണ്ടു് എനിക്കു സാധിച്ചു.

ഔസേ:— (വികൃതമുഖത്തോടെ) ഹെലന്റെ പ്രേമം!........

ശ്രീകുമാ:—നിങ്ങാം അതു ശരിയായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു! ഞാനും അവളെസ്നേഹിച്ചു!........... മി. ഔസേപ്പ്! എനിക്കു നിങ്ങളോടു അന്നു തോന്നിയ വെറുപ്പിന്റെ ഒരു കാലംശമെങ്കിലും ഇപ്പോാം ഓൎമ്മിക്കുവാൻപോലും വയ്യാ! ഞാനറിഞ്ഞു നിങ്ങളും അവളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു എന്നു്! പക്ഷെ അവളോടുകൂടിയ ആ സ്വൎഗ്ഗജീവിതം എനിക്കു സ്വൎഗ്ഗമായിരുന്നു. അതു മുടങ്ങിയതോടെ എന്റെ സൎവ്വവും തകൎന്നു. നിങ്ങളോടു എനിക്കു അസൂയമൂത്തു അവളോടുള്ള പ്രേമവും നിങ്ങളോടുള്ള മത്സരാത്മകമായ ബുദ്ധിയും എന്നെ ഇന്നു കാണുന്നനിലയിലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ടു. നിങ്ങാം ഇന്നു സ്വയം എന്റെ കൈകളിലേക്കോടിവന്നിരിക്കുന്നു. വിധി നീങ്ങുന്നതു നോക്കണം. പഠിക്കാഞ്ഞതിൽ എനിക്കു ഖേദമില്ലെന്നു പറഞ്ഞതിതുകൊണ്ടാണു്. പഠിത്തംകൊണ്ടു അവളെക്കിട്ടുമായിരുന്നെങ്കിൽ കിട്ടേണ്ടിയിരുന്നു നിങ്ങാക്ക്!........ഇന്നും പ്രിയപ്പെട്ടഹെലൻ എന്റേയാണു്! അവാംക്കുവേണ്ടി ഞാൻ മതം മാറിയില്ല. അവാം സ്വയം എന്റെ അരികിലേക്കു വന്നു........

ഔസേ:— (വിഷാദം നിറഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ) ഞാൻ ചെയ്തതു തെററിപ്പോയി. ഈ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നെ നശിപ്പിച്ചു. പഠിത്തത്തിനോടുള്ള അതിരുകടന്ന ആസക്തി എന്റെ ജീവിതത്തിനെ രണ്ടുപിളപ്പാക്കിയിട്ടു........

ശ്രീകുമാ:— ഞാൻ നിങ്ങളിൽ അനുതപിക്കുന്നു മി. ഔസേപ്പ്! നിങ്ങാംക്കിഷ്ടമാണെങ്കിൽ ഞാൻ സിക്രട്ടറിയെ വിളിച്ചു ആ ഉദ്യോഗത്തിൽ നിങ്ങളെ നിയമിച്ചുകൊള്ളാം........ഞാൻ

വ്യസനിക്കുന്നു. പക്ഷെ.......അതു്........ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നു........

ഔസേ:—(കണ്ണുകൾ നിറയുന്നു) നിങ്ങളുടെ ദയ മി. ശ്രീകുമാർ !

ശ്രീകുമാ:—[ബെല്ലിൽ അടിക്കുന്നു. പ്യൂൺ വരുന്നു.] സിക്രട്ടരി !........

[പിയൂൺ പോകുന്നു.]

ഔസേ:—പറയൂ മി. ശ്രീകുമാർ ! ഈ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നെ നശിപ്പിച്ചു അല്ലേ ? നിങ്ങൾക്കെന്തു തോന്നുന്നു ? ഞാൻ വല്ല കൂലിവേലയുംചെയ്തു ജീവിക്കയായിരുന്നു നല്ലതു....ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസം എനിക്കു ഉന്നതങ്ങളായ സ്വപ്നങ്ങളെ തന്നു ജീവിതത്തോടടുത്തപ്പോൾ അവയെല്ലാം തകന്നു വീണു. ഓ !........(മുഖം വികൃതമാവുന്നു. തലയും താഴ്ത്തി നില്ക്കുന്നു.)

[സിക്രട്ടരി പ്രവേശിക്കുന്നു]

ശ്രീകുമാ:—സുലൂ ! ഈ നില്ക്കുന്ന ആളിനുതന്നെ ഉദ്യോഗം കൊടുത്തുകൊള്ളണം എന്നുതന്നെയാണു് പിന്നെ തീരുമാനം. ഉത്തരവുപത്രിക മാററി ടൈപ്പ്ചെയ്യുക.

സുലോ:—വളരെ നല്ലതു മി. ശ്രീമാർ.....(അവൾ പോകുന്നു)

ഔസേ:—(തലഉയർത്തുന്നു. അയാളുടെ മുഖം തനി ഭ്രാന്തന്റേതുപോലെയാകുന്നു. വികാരം നിറഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ അയാൾ അലറുന്നു.)

ഹെലൻ ! ഹെലൻ ! !

[സുലോചന തിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു.] അവളുടെ മുഖം അത്ഭുതംകൊണ്ടു വികസിക്കുന്നു. ശ്രീകുമാർ സ്തബ്ധനായി നില്ക്കുന്നു.

ഔസേ:—ഒരിക്കലുംപാടില്ല ! ....എനിക്കീ ഉദ്യോഗമേ ആവശ്യമില്ല. (തിരിഞ്ഞു ശ്രീകുമാരനോടു്) നിങ്ങളുടെ ദയക്കുവന്ദനം ! ....എനിക്കു ഉദ്യോഗവും ബിരുദവുമെല്ലാം ഒന്നിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു ! എന്റെ എല്ലാ പ്രയത്നങ്ങളും ജീവിതത്തിലെ ഒരു സൂക്ഷ്മകേന്ദ്രത്തിനു ചുററും ചുററിത്തിരിയുകയായിരുന്നു..........ഓ.......അതെന്റെ കയ്യിൽ നിന്നും വഴുതിപ്പോയി........എന്റെ പിടിയിൽ നിന്നും അകന്നുപോയി........ഇനി എനിക്കു ഉദ്യോഗവും വേണ്ട ഒന്നും വേണ്ടാ........

ഹെലൻ !.........എന്റെ പ്രിയഹെലൻ ! !.......എനിക്കു മാപ്പു് !

[ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ അയാൾ ഓടുന്നു]

സുലോ:—ആയാൾക്കു ഭ്രാന്താണോ ? ആയാൾക്കെന്റെ പേരെങ്ങിനെ അറിയാം ? മുഖംകണ്ടു പരിചയം തോന്നുന്നു........

ശ്രീകുമാ:—അതു നമ്മുടെ പുസ്തകപ്പുഴുവായ സുധാകരൻ........നിനക്കുവേണ്ടി മതം മാറി ഔസേപ്പായിത്തീന്നവൻ........ഓ !........

സുലൂ !—സുധാകരൻ.......എന്റെതല നോവുന്നു !

[സുലോചന കസാരയിൽ വീഴുന്നു. ശ്രീകുമാരൻ അവളെ പരിചരണം ചെയ്യുന്നു.]

—: യവനിക :—

The School Basket Ball Team — Winners of the District Schools' Basket Ball Tournament, North Malabar.

കൊച്ചിയിലേക്കു - ഞങ്ങളുടെ വിനോദയാത്ര

(മധു)

1949 സപ്തമ്പർ 28-ാംനു- (ബുധനാഴ്ച) കഴിഞ്ഞവർഷത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കേവർക്കും സ്മരണീയമായ ഒരു ദിവസമാണു്. അന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ കൊച്ചിയിലേക്കുള്ള വിനോദയാത്ര ആരംഭിച്ചതു്. വളരെ ദിവസങ്ങളായി കൊതിച്ചിരുന്ന ഒരു കാര്യമാണു്. പലവിധ മുടക്കങ്ങളും ഞങ്ങളെ വിഷമിപ്പിച്ചു. അവസാനം പോവാനുറച്ചു; ഞങ്ങൾ—32 വിദ്യാർത്ഥികളും മൂന്നദ്ധ്യാപകന്മാരും (ശ്രീമാന്മാർ ആർ. എ ശങ്കരനാരായണൻ, പി. അച്ചുതൻ, മധുരവനം സി. കൃഷ്ണക്കുറുപ്പു്) സ്റ്റേഷനിലെത്തിച്ചേർന്നു. യാത്രക്കുതന്നെ ഞങ്ങൾക്കു പല സൌകര്യങ്ങളും ലഭിച്ചു. ഈ കോളേജിലെ ചില പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികൾ ഞങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകം ഒരു മുറിതന്നെ ഇവിടെ നിന്നും ഷൊറന്നൂരു് നിന്നും ശരിപ്പെടുത്തിത്തന്നു. പാട്ടും കളിയും ലഹളയുമായി ഷൊറന്നൂരെത്തിയതുതന്നെഅറിഞ്ഞില്ല. ഞങ്ങളിൽ പലരും ആദ്യമായിട്ടാണു് ആ വഴി സഞ്ചരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു കാണുന്നതെല്ലാം പുതുമയായിരുന്നു. കൊക്കുകൾ പറക്കുന്ന പാടങ്ങളും കന്നുകാലികൾ മേയുന്ന കുന്നിൻ ചെരിവുകളും പാടത്തെ ജോലിക്കാരും എല്ലാം ഒരുപോലെ മനോഹരമായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലെ ഒരു പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിയും ഒരു നല്ല കവിയുമായ ശ്രീ. ടി. പി. മാത്യുവിനെ അവിടെവെച്ചു ഞങ്ങൾ കണ്ടു. ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടപ്പെട്ട സൌകര്യങ്ങൾ ചെയ്തുതരാൻ അദ്ദേഹവും ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. ഷൊറന്നൂർ നിന്നു സുഖമായി ഊൺകഴിഞ്ഞു തൃശ്ശൂർ, ആലുവാവഴി ഏകദേശം 6 മണിക്കു ഞങ്ങൾ എറണാകുളം സൌത്തു് സ്റ്റേഷനിലെത്തിച്ചേർന്നു. ഞങ്ങൾക്കു താമസിക്കുവാൻ ശ്രീരാമവർമ്മ ഹൈസ്ക്കൂൾ മുൻകൂട്ടിതന്നെ ഏർപ്പാടുചെയ്തിരുന്നു. അവിടെയെത്തി അല്പം വിശ്രമിച്ചു ഉടനെ ഞങ്ങൾ നഗരം കാണാൻപോയി. കായൽ വക്കത്തുനിന്നു പടിഞ്ഞാറോട്ടുനോക്കുമ്പോഴുള്ള കാഴ്ച, എത്ര മനോഹരം! പ്രസിദ്ധമായ കൊച്ചി തുറമുഖത്തു നില്ക്കുന്ന കപ്പലുകളും മറുകരക്കുള്ള വിളക്കുകളും ഒരു കാലത്തും മറക്കാൻ വയ്യാത്ത ഒരു കാഴ്ചയാണു്. ഞങ്ങളിൽ ചിലർ സിനിമക്കുപോയി.

പിറേറന്നു (29-9-49) കാലത്തു ഞങ്ങൾ കൊച്ചി ഹാർബർകാണാൻ പുറപ്പെട്ടു. സ്റ്റീംബോട്ടു് കണ്ടിട്ടുകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല ഞങ്ങളിൽ മിക്കവരും. പത്തുമണിമുതൽ പന്ത്രണ്ടു് മണിവരെ വില്ലിങ്ങ്ടൺ ദ്വീപിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. എല്ലാം കൊണ്ടുചെന്നു കാട്ടിത്തരുവാൻ ഹാർബറിൽ നിന്നു പ്രത്യേകം ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഞങ്ങളെ അനുഗമിച്ചിരുന്നു. മണ്ണുമാന്തിക്കപ്പലുകൾ പണിഎടുക്കുന്നതും എയറോഡ്രോമിൽ കോയമ്പത്തൂരു് നിന്നു വിമാനം വന്നിറങ്ങി തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോകുന്നതും മററും ഞങ്ങൾ വളരെ അടുത്തു നിന്നു കണ്ടു. ക്യാമറ കരുതിയിരുന്നതിനാൽ അനുവാദമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം ഞങ്ങൾ ഫോട്ടങ്ങളും എടുത്തു. ഏകദേശം ഒരു മണിസമയത്തു മട്ടാഞ്ചേരിക്കു ബോട്ടിൽകടന്നു. പൊരിവെയിലായിരുന്നു. ഏകദേശം രണ്ടുനാഴികനടന്നിട്ടുവേണം ഞങ്ങൾക്കു ഊൺ ഏർപ്പാടുചെയ്തിരുന്ന ഹാർബർ ഹോട്ടലിൽ എത്തുവാൻ. ഞങ്ങളെല്ലാവരും നടന്നു വല്ലാതെ കുഴങ്ങി. പക്ഷെ അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ ഞങ്ങളെ സ്വീകരിപ്പാൻ തയ്യാറായിരുന്ന കോഴിക്കോട്ടുകാരനായ ഹാർബർ ഹോട്ടൽ മാനേജരും മി: എം. കെ. മേനോക്കിയും മററും കാണിച്ച സ്നേഹവും ഔദാര്യവും ഞങ്ങളുടെ എല്ലാക്ഷീണവും തീർത്തു. ഊണുകഴിഞ്ഞു അല്പം വിശ്രമിച്ചശേഷം ഞങ്ങൾ എറണാകുളത്തു സന്ധ്യക്കു മടങ്ങിയെത്തി. അന്നും ഞങ്ങളിൽ ചിലർ സിനിമക്കു പോയി.

30-ാംനു- വെള്ളിയാഴ്ച ഞങ്ങൾ തൃപ്പൂണിത്തുറക്കുപോയി. പാലസു് കൺട്രോളറിൽ നിന്നു അനുവാദം വാങ്ങുവാനും മററും ശ്രീരാമവർമ്മ ഹൈസ്ക്കൂൾ മാസ്റ്റർ ശ്രീ. ജി. രാമചന്ദ്രൻ ഞങ്ങൾക്കു എല്ലാസഹായവും ചെയ്തുതന്നു. അതുകൊണ്ടു

ഊൺകഴിഞ്ഞശേഷം കനകക്കുന്നു കൊട്ടാരവും അവിടത്തെ തട്ടുതട്ടായുള്ള പൂന്തോട്ടവും പോയിക്കാണുവാൻ സാധിച്ചു. അത്രമനോഹരമായ ഒരു കാഴ്ച മലബാറിൽ എങ്ങുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മൂന്നുമണിക്കു ഞങ്ങൾ എറണാകുളത്തു തിരിച്ചെത്തി. അന്നു സന്ധ്യക്കു പ്രസിദ്ധകവികളായ ശ്രീ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പും ശ്രീ. വൈലോപ്പിള്ളിൽ ശ്രീധരമേനോനും ഞങ്ങൾ താമസിക്കുന്ന ഹൈസ്കൂളിൽ വന്നു. ആ സന്ദർശനം ഞങ്ങൾക്കു അത്യന്തം സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നു.

ഒക്ടോബർ 1-ാംനു (ശനിയാഴ്ച) വിജയദശമി ദിവസമായിരുന്നു. വിദ്യാരംഭത്തിന്നു ഞങ്ങളിൽ ചിലർ അടുത്തുള്ള ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിലും മററും പോയി. നേരത്തെ ഊൺകഴിഞ്ഞു പന്ത്രണ്ടുമണിക്കു എറണാകുളത്തുനിന്നു മടങ്ങി. ആലുവായിൽ ഇറങ്ങണമെന്ന ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ഇടയുണ്ടായിരുന്നില്ല. മൂന്നു മണിക്കു ഞങ്ങൾ തൃശ്ശൂരെത്തി. വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രവും മൃഗശാലയും മററും കണ്ടു സന്ധ്യക്കു ഷൊറണ്ണൂരെത്തി. അന്നുരാത്രി ഷൊറണ്ണൂർ ഹൈസ്കൂളിൽ താമസിച്ചു.

പിറേറന്നു കാലത്തു (ഗാന്ധിജയന്തി) കോഴിക്കോട്ടു് ഡിപ്പൂട്ടി ഇൻസ്പെക്ടരായിരുന്ന ശ്രീ ഒ. മാധവൻ നമ്പ്യാർ സ്കൂളിൽ വന്നു. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ശ്രീ. കെ. വി. രാമൻ നായരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഞങ്ങൾ ഒരു യോഗം ചേൎന്നു. ശ്രീ. നമ്പ്യാർ അവർകൾ ഉപദേശരൂപത്തിൽ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. ഹെഡ്മാസ്റ്ററുടെ ഔദാര്യത്തിന്നും മററും നന്ദിപറഞ്ഞു ഞങ്ങളുടെ ഒരു പ്രതിനിധിയും സംസാരിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഞങ്ങൾ പാലം കടന്നു ചെറുതുരുത്തിയിൽ മഹാകവി വള്ളത്തോളിനെ കാണാൻ പോയി. ഞങ്ങൾ ചെന്നതു അദ്ദേഹത്തിന്നു വലിയ സന്തോഷമായി. കേരളത്തിലെ ആസ്ഥാനകവിയെ ചെന്നുകാണാനിടവന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കും അപാരമായ ആനന്ദമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഞങ്ങൾക്കു താഴെ ചേൎത്ത ഒരു സന്ദേശം സ്വന്തം കയ്യക്ഷരത്തിൽ എഴുതിത്തന്നു.

"കോഴിക്കോട്ടു് ക്രൂസ്ത്യൻകോളേജിലെ ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാൎത്ഥികളേ, യൌവനത്തിലേയ്ക്കു് കാൽവെപ്പാൻ തുടങ്ങുന്ന നിങ്ങൾ ഒത്തൊരുമിച്ചു്, ഒരു കിഴവനായിത്തീൎന്ന എന്നെ കാണാൻ ഇത്രയും ദൂരത്തുനിന്നു ഇവിടെ എൻെറ ഗൃഹത്തിൽ വന്നുചേൎന്നതിൽ എനിയ്ക്കു് അനല്പമായ സന്തോഷമുണ്ടു്. ഇതനുഭവപ്പെട്ടതു, എണ്പതു സംവത്സരങ്ങൾക്കുമുമ്പു നമ്മുടെ മഹത്തായ രാജ്യത്തെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നു വിടൎത്തുവാൻ മഹാത്മാ ഗാന്ധി അവതരിച്ച പുണ്യദിനത്തിലായതും ഒരു ശുഭദശയെ സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു എന്നുകൂടി ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

പ്രിയപ്പെട്ട ഭാഗിനേയരേ, സരസ്വതീദേവിയുടെ വെള്ളസ്സാരിയുടെ തുമ്പത്തു പിടിച്ചു വിജ്ഞാനലബ്ധിയ്ക്കായി കൊഞ്ചുന്ന ഇളംകുഞ്ഞുങ്ങളായ നിങ്ങളിൽനിന്നു നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ശുശ്രൂഷിപ്പാൻ വിവിധശാസ്ത്ര-കലാകോവിദർ ഉയൎന്നുവരേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു; അതിന്നു തക്കവണ്ണം അടിയുറച്ചതും ആത്മനിയന്ത്രണത്തോടുകൂടിയതുമായിരിയ്ക്കണം, നിങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നുമാത്രമാണു് ചുരുക്കത്തിൽ എനിയ്ക്കിപ്പോൾ നിങ്ങളെ ഉദ്ബോധിപ്പിപ്പാനുള്ളതു്.

ബ്രഹ്മചാരികളേ, നിങ്ങൾക്കു വിജയത്തിലേയ്ക്കുള്ള മാൎഗ്ഗം നിഷ്കണ്ടകവും നിൎമ്മലവുമായി ഭവിയ്ക്കട്ടെ!

ചെറുതുരുത്തി,
2-10-1949.

(ഒപ്പ്)
വള്ളത്തോൾ.

മഹാകവിയുടെ ചില പുസ്തകങ്ങളും ഞങ്ങൾ വാങ്ങി. സ്റ്റേഷനിലേക്കു മടങ്ങി.

തിരൂരുനിന്നു ശ്രീ. കുററിപ്പുറത്തു കേശവൻ നായരെ കാണാൻ വേണ്ടി കുറുപ്പുമാസ്റ്റർ മംഗലത്തേക്കു പോയി. ശേഷം മാസ്റ്റർമാരും ഞങ്ങളും വൈകുന്നേരം 5 മണിവണ്ടിക്കു സുഖമായി കോഴിക്കോട്ടു തിരിച്ചെത്തി. മദ്ധ്യകേരളത്തിലേക്കുള്ള ഈ യാത്ര വിദ്യാൎത്ഥിജീവിതത്തിലെ ഞങ്ങളുടെ മധുരസ്മരണകളിൽ ഒന്നാമതായിരിക്കുമെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ഇത്തരം യാത്രക്കുള്ള അവസരങ്ങളും സൌകൎയ്യങ്ങളും ഇടക്കിടെ ഉണ്ടാകുമെങ്കിൽ ഹാ! എത്ര നന്നായിരുന്നു.

—*—

അവ തമ്മിലുള്ള ഐക്യം

സ്വാതന്ത്ര്യസൂര്യന്റെ സുവർണ്ണകിരണങ്ങളേററ് സാധാരണക്കാരന്റെ ഹൃദയകമലംകൂടി സമ്പൂർണ്ണവികാസത്തെ പ്രാപിച്ചതോടെ ഇന്ത്യക്കു് ഒരു രാഷ്ട്രഭാഷ അത്യാവശ്യമാണെന്നും, അതുവഴിക്കു് ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന സജ്ജനസുമങ്ങളെ ഐക്യമാകുന്ന ഒരേ ചരടിൽ കോർക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നും ഉള്ള ബോധം ഓരോ ഇന്ത്യക്കാരന്റേയും ഹൃദയത്തിൽ ഉദയംകൊണ്ടതിൻ ഫലമായി ഇന്നു് ഹിന്ദിഭാഷ രാഷ്ട്രഭാഷാസ്ഥാനത്തേക്കു ഉയർന്നിരിക്കുകയാണു്. എന്നാൽ ഈ തീർപ്പിലെത്തുന്നതുവരേക്കും വിഷമം പിടിച്ച ഒന്നായിരുന്നു രാഷ്ട്രഭാഷാപ്രശ്നം. ഹിന്ദി, ഹിന്ദുസ്ഥാനി എന്നിങ്ങിനെ ഭാഷയുടെ പേരിനെക്കുറിച്ചും നാഗരി, പാർസി മുതലായ ലിപികളെക്കുറിച്ചുമുള്ള വാദപ്രതിവാദങ്ങളും അവകാശവാദങ്ങളും ഓരോ കോണിലും അലച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഹിന്ദി, ഉർദ്ദു, ഹിന്ദുസ്ഥാനി എന്നീ ഭാഷകൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്താണു്? ആ വ്യത്യാസം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി? ഇവയ്ക്കു് അന്യോന്യമുള്ള വിരോധത്തിൽ വല്ല വാസ്തവവുമുണ്ടോ? അതോ കല്പിതമോ? ഈ വിരോധത്തെ അകററുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണോ? എന്നീ ചോദ്യങ്ങൾ ഇന്നും അവയുടെ ചോദ്യചിഹ്നങ്ങളെ മുന്നോട്ടു തള്ളുകയാണു്.

ഇന്ത്യയൊട്ടാകെ പ്രസിദ്ധവും പ്രചലിതവുമായ ഈ ഭാഷകളുടെ സ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ചും വിസ്താരത്തെക്കുറിച്ചും ഓരോ പണ്ഡിതനും ഭിന്നാഭിപ്രായമാണുള്ളതു്. ചിലർ ഈ മൂന്നു ഭാഷകളും ഒന്നാണെന്നു് നിർവ്വിവാദം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മററു ചിലർ മൂന്നും വിഭിന്നഭാഷകളാണെന്നു് ബലമായി വാദിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ എല്ലാം ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും രാഷ്ട്രീയാന്ദോളനങ്ങളും വർഗ്ഗീയതയുമാണു് ഇവയ്ക്കു് ഈ രൂപഭേദവും വിരോധവും ഉണ്ടാക്കിയതെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നതേയില്ല. ഹിന്ദുക്കളും മുസൽമാന്മാരും, പട്ടണങ്ങളിലും പാഠശാലകളിലും വെച്ചു് അല്പം ചില സാമുദായികവും മതപരവുമായ ശബ്ദങ്ങളൊഴികെ മിക്കവാറും ഒരേ ഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുകയും അന്യോന്യം ആശയവിനിമയം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നു് ഹിന്ദീഗദ്യ നിർമ്മാതാക്കളിൽ അത്യുന്നതസ്ഥാനം അലങ്കരിച്ചിരുന്ന രാജാശിവപ്രസാദ് മുതലായവർ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും രാജാലക്ഷ്മണസിംഹൻ മുതലായവർ വിപരീതാഭിപ്രായം കൈകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാണു്. "വിഭിന്ന ജാതിക്കാരുടെ മതം, പെരുമാററം, പരിഷ്ക്കാരം, ഉദ്ദേശം മുതലായവ ഒന്നല്ലാത്തനിലയ്ക്കു് ഭാഷയും ഒന്നാകുന്നതല്ല" എന്നാണു് അവരുടെ വാദം. ഏതായാലും സാധാരക്കാരുടെയിടയിൽ പരക്കെയുള്ള ബോധം ഹിന്ദുക്കളുടെ ഭാഷ ഹിന്ദിയും, മുസൽമാന്മാരുടെ ഭാഷ ഉർദ്ദുവും, മഹാത്മാഗാന്ധിയും അനുയായികളും രാഷ്ട്രഭാഷയെന്നനിലയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുവാനാശിച്ചിരുന്ന ഭാഷ ഹിന്ദുസ്ഥാനിയുമാണെന്നുള്ളതാണു്.

സംസ്കൃതത്തിൽ "സ" എന്ന ധ്വനി പാർസിയിൽ "ഹ" എന്ന രൂപത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ സിന്ധു, സിന്ധ് സിന്ധി എന്നീ ശബ്ദങ്ങളുടെ പാർസിയിലുള്ള രൂപം ക്രമത്തിൽ ഹിന്ദു, ഹിന്ദ്, ഹിന്ദി എന്നായിത്തീരുന്നു. ശബ്ദാർത്ഥത്തെ അവലംബിച്ചു് നോക്കുന്നതായാൽ ഇന്ത്യയിൽ സംസാരിക്കപ്പെടുന്ന ഏതെങ്കിലും ഭാഷയെ ഹിന്ദിയെന്നു പറയാമെങ്കിലും ഉത്തരേന്ത്യയുടെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിലുള്ള ഹിന്ദുക്കളുടെ സാഹിത്യഭാഷയേയും ആ ഭൂവിഭാഗത്തിൽ സംസാരിക്കപ്പെടുന്ന ഭാഷയേയുമാണു് ഹിന്ദീപദംകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഹിന്ദവീ, മറാത്തി വ്രജഭാഷ, ഖഡീബോലീ, അവധീ എന്നിവയെല്ലാം തന്നെ ഹിന്ദിയുടെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളാകുന്നു. നമ്മുടെ ഈ ഭാഷയ്ക്കു് പുരാതനമായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന പേരു "ഭാഷാ" എന്നു മാത്രമായിരുന്നു. മഹാകവി തുളസീദാസിന്റെ രാമായണത്തിൽ ഈ പദമാണു് ധാരാളം കാണപ്പെടുന്നതെങ്കിലും ഹിന്ദ

വീ എന്ന പേരും അല്പം ചില കൃതികളിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് കുറച്ചു കാലങ്ങൾക്കു് ശേഷമാണു് "ഹിന്ദി" എന്ന പേരു് സിദ്ധിച്ചതെന്നു് വ്യക്തമാകുന്നു. ലല്ലുലാലു് മുതലായവരാകട്ടെ ഈ ഭാഷയെത്തന്നെ "ഖഡീബോലീ" എന്നും "രേഖ്തേകീ ബോലീ" എന്നും പറഞ്ഞു കാണുന്നു. രേഖ്താ എന്ന പേർ കബീറിന്റെ കൃതികളിലും പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്. അറബി പാർസി പദങ്ങൾ ചേർത്തു് പാർസി വൃത്തത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട കവിതയ്ക്കാണു് ആദ്യം ഈ പേരുണ്ടായിരുന്നതെങ്കിലും അതുതന്നെ ക്രമത്തിൽ മുസൽമാന്മാരുടെ കവിതാഭാഷയുടെ പേരായിത്തീർന്നതാണെന്നു് തോന്നുന്നു. ഇന്നു് ഖഡീബോലീ എന്ന പേരാലറിയപ്പെടുന്ന ഹിന്ദ്‌വിയിൽ കബീർ, ഭൂഷണൻ തുടങ്ങിയ അനേകം വിശാലമതികൾ കവിതാനിർമ്മാണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ, അധികം കവികളും കൃഷ്ണഭക്തരും രാമഭക്തരുമായിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ ലാളനമേറ്റു് പുഷ്ടിപ്പെടുവാനുള്ള ഭാഗ്യം വ്രജഭാഷയ്ക്കും അവധിക്കുമാണു് സിദ്ധിച്ചതു്.

ആദ്യകാലത്തു് ഹിന്ദുക്കളുടേയും മുസൽമാന്മാരുടേയും ഭാഷയ്ക്കു് അല്പം വ്യത്യാസം മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അമീർ ഖുസരോ മുതലായ മുസൽമാൻ കവികളുടെ കവിതകളിൽക്കൂടി അറബി-പാർസി പദങ്ങളുടെ ബാഹുല്യമോ പാർസി ശൈലിയോ അധികം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഡൽഹിയിലുള്ള അങ്ങാടികളിൽവെച്ചു് തുർക്കി, അഫ്ഘാനിസ്ഥാൻ, പേർഷ്യ എന്നീ രാജ്യക്കാരുമായുള്ള സമ്പർക്കമുണ്ടായതോടുകൂടി ഭാഷയിൽ അറബി-പാർസി പദങ്ങൾ നിറയുകയും ഭാഷ സ്വരൂപത്തെ ത്യജിച്ചു് വേറൊരു രൂപത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഭാഷയാണു് യഥാകാലം മുസൽമാൻമാരുടെ ഭാഷയായ ഉർദ്ദു എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നതു്. ഉത്തരഭാരതത്തിലെ അഭ്യസ്ത വിദ്യന്മാരായ എല്ലാ മുസൽമാന്മാരും അവരുമായി ബന്ധം പുലർത്തിപ്പോരുന്ന ഹിന്ദുക്കളുമാണു് ഈ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നതു്.

ആരംഭംമുതല്ക്കുതന്നെ ഉർദ്ദുവും ഹിന്ദിയും തമ്മിൽ പലകാര്യങ്ങളിലും വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നു. അറബി-പാർസി പദങ്ങളുടെ ആധിക്യമുള്ളതിന്നു് പുറമെ പാർസിലിപിയിലാണു് എഴുതപ്പെടുന്നതെന്നുള്ളതും അതിന്റെ വിശേഷതയാണു്. വാക്യ രചനയിലാകട്ടെ വിശേഷ്യം വിശേഷണത്തിന്നു് മുമ്പു് വരുന്നു. സംബോധനാകാരകനും സംബന്ധവാചകസർവ്വനാമങ്ങളും പാർസിയിലുള്ളതാണു് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു്. വൃത്തരചനയിലും അന്തരമുണ്ടു്. മുസൽമാന്മാർ പാർസിയിലും അറബിയിലുമുള്ള വൃത്തങ്ങളാണു് സ്വീകരിക്കുന്നതു്. സാഹിത്യത്തിൽ മുസൽമാന്മാരുടെ ചരിത്രത്തേയും ഐതിഹ്യത്തേയും കുറിച്ചുള്ള വിവരമാണു് അധികവും പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നതും. എന്നാലും ജാനാ, ഖാനാ, മുതലായ ക്രിയകളും കാരകൻ, വിഭക്തി മുതലായവയും ഹിന്ദിയിലും ഉർദ്ദുവിലും ഒന്നുതന്നെയാണു്.

അനേകം ശതാബ്ദങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടും ഹിന്ദിയും ഉർദ്ദുവും അധികം വ്യത്യാസമില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതെങ്കിലും നാമമാത്രമായ ഭേദത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇന്നും ചിലർ അവക്കുള്ള ഭേദത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചുവരുകയാണു്. എന്നാൽ ഹിന്ദുക്കൾ വിദ്വേഷത്തെ മറന്നു് സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കൂട്ടിക്കലർത്തുന്നതും മുസൽമാന്മാർ അറബി-പാർസി പദങ്ങൾ കൊണ്ടു് നിറക്കുന്നതും ഉപേക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ രണ്ടു ഭാഷകളും തമ്മിൽ അല്പം മാത്രമെ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. മതപരമായ കാരണങ്ങളാൽ ഉർദ്ദുപ്രചാരകന്മാരും ഹിന്ദീപ്രചാരകന്മാരും തമ്മിലുള്ള വടംവലിയാണു് ഈ രണ്ടു ഭാഷകളേയും ഇത്രയും അകററിയതു്. അന്നു് മുസൽമാന്മാർ ഹിന്ദുക്കളോടുള്ള വിരോധംകൊണ്ടു് ഹിന്ദുക്കൾ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയെ വെറുക്കുകയും സ്വഭാഷയിൽ അറബി-പാർസി പദങ്ങൾകൊണ്ടു് നിറക്കുകയും ചെയ്തതിനാലും ഹിന്ദുക്കൾ അവരുടെ ഭാഷ സംസ്കൃതപ്രചുരമാക്കിയതിനാലുമാണു് വാസ്തവത്തിൽ ആദ്യകാലത്തു് ഒരേ ഭാഷയായിരുന്ന ഇവ രണ്ടും രണ്ടായിത്തീരുകയും ക്ലിഷ്ടമായിത്തീരുകയും ചെയ്തതു്.

ഹിന്ദുസ്താനി എന്ന പേർ ഇതിന്നു് ഇംഗ്ലീഷുകാർ കൊടുത്തതാണു്. വാസ്തവത്തിൽ ഹിന്ദുസ്താനി, സാഹിത്യഭാഷയായ ഹിന്ദിയുടേയും

കവിത

താമരത്താരുകൾ

കെ. എം. ചിത്തരഞ്ജൻ VI B.

ഹർഷപുളകിതനായിഞാൻ സൌവർണ്ണ–
ഹാസം പൊഴിക്കുമസ്സൂനങ്ങൾ കാണവേ.
നീലനീരാളജലപ്പരപ്പിൽത്തത്തു–
മോളത്തിനൊപ്പമായ് ചാഞ്ചാടിയാടിയും;
വന്നടുത്തെത്തിപ്പുണരുമപ്പൂമണി–
ത്തെന്നലിൻ ഹൃത്തിൽ പുളകം വിതറിയും;
നീരവമാകുമ ഗ്രാമീണഭംഗിതൻ
മാറിൽത്തിളങ്ങുമപ്പൂവുകൾ കാണവേ,
കോരിത്തരിച്ചിതെൻമേനി, യുൾത്താരിലാ–
യൂറിവരികയായേതോ മധുരസം!
വാനിൽച്ചരിക്കും മുകിൽക്കുഞ്ഞുപോലയ–
ക്കാനനം തന്നിൽഞാൻ സഞ്ചരിച്ചീടവെ;
ദൂരവെ കാണായി മുന്നിൽവിളങ്ങുന്ന
താമരപ്പൊയ്കതൻ കൊച്ചുകിടാങ്ങളെ!
ശാരദരാത്രിയിൽ നീലാംബരത്തില–
ത്താരാമണികൾ വിളങ്ങുന്നപോലവെ!
രാത്രിതന്നേകാന്തതയിൽ ഞാൻ നിദ്രതൻ
മാത്തടത്തിൽ തലചാച്ചു കിടക്കവേ,
ഗാനാർദ്രമാകുമോരോമനസ്വപ്നമായ്–
ത്താനേയണഞ്ഞിതെൻ ഹൃത്തിലപ്പൂവുകൾ.

Wordsworth ൻെറ Daffodils കണ്ടിട്ട്

ഉർദുവിൻെറയും സംസാരരൂപത്തിലുള്ള വിഭാഗം മാത്രമാകുന്നു. ഇതിൽ പാർസിപദങ്ങളും, സംസ്കൃതപദങ്ങളും അധികം കൂട്ടിക്കലർത്തുന്നതില്ലെങ്കിൽ ഉർദുവിനോടാണ് ഇതിന്നു് അധികം അടുപ്പമുള്ളത്. ഇതിൻെറ ഉത്ഭവം ഖഡീബോലിയിൽനിന്നാണ്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു് ഹിന്ദി, ഉർദു, ഹിന്ദുസ്ഥാനി എന്നീ മൂന്നു ഭാഷകളും ആദ്യകാലത്തു ഒരേ ഭാഷയായിരുന്നുവെന്നും സ്വാർത്ഥതല്പരന്മാരുടേയും മതഭ്രാന്തരുടേയും അന്ധമായ അനുകരണംകൊണ്ട് വിഭിന്നനാമങ്ങളേയും രൂപങ്ങളേയും കൈക്കൊണ്ടതാണെന്നും മനസ്സിലാകുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൻെറയും അറബി–പാർസി ഭാഷകളുടേയും അതിയായ സമ്പർക്കം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതായാൽ നമുക്ക് ഇവതമ്മിലുള്ള വിരോധവും അകറ്റുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

"മാങ്ങശ്ശേരി"

'വെസ്ററ്മിനിസ്ററർ' പാലത്തിൻമേൽ നിന്നുകൊണ്ട് *

—※—

[നതോന്നത]

വി. രുഗ്മിണി.

ഭൂവിന്നേറെ മോഹനമായ്ക്കാണിഷ്ടുവാൻ മറെറന്തുള്ള ?
നിർവ്വികാരരീക്കാഴ്ചയു പുറംതിരിപ്പോർ.
ബാലസൂര്യൻതൻെറ പിഞ്ചുരശ്മികളാം തങ്കനൂലാൽ
പേശലാംഗിപ്രകൃത്യംബ തയിച്ചതാണോ–
യിപ്പുലരിതന്നിൽ നവവധൂസമമിപ്പത്തനം
കെല്പിനോടെ തദ്ദേഹത്തിൽ ചുററിയസാരി ?
    നാടകശാലകഠം, ദേവമന്ദിരങ്ങഠം, വെണ്മാടങ്ങഠം,
    താഴികക്കുടങ്ങഠംചേൻ ഗോപുരരാജീ,
    പത്തേമ്മാരിയിവയെല്ലാമൊത്തുചേൎന്നോരിപ്രദേശം
    ചിത്തംതന്നിൽ കുളർമയേ പ്രദാനംചെയ്വൂ.
ധൂമധൂമ്രമല്ലാത്തോരത്തെളിഞ്ഞ നഭസ്സതിലും,
സ്വച്ഛപോലെയൊഴുകുമീസ്സരിത്തിതിലും,
പ്രശാന്തതവരുത്തിയ, പ്രകൃതിതൻസൌന്ദൎയ്യമീ–
പ്രഭാതത്തിൽ പകൎന്നെന്നിൽ പ്രാണാനുഭൂതി.
    ഉദയഭാനുവിൻകരമീവണ്ണമിസ്സാനുതന്നി–
    ലുദയം ചെയ്തിട്ടില്ല;—യിഗ്ഗിരിമോളിലും.
    ഇന്നഗരഹൃത്തെന്നല്ല മന്ദിരങ്ങളെല്ലാം തന്നെ–
    യിന്നീവേളതന്നിൽ സുഖസുഷുപ്തിപൂണ്ടു.

---

* A BRIEF TRANSLATION OF WORDSWORTH'S SONNET
"UPON WEST MINISTER BRIDGE"

ടാഗോർ ഗീതികൾ

വിവ:—"സ്വർണ്ണം"

1. മധുവിധു

കൈകൾ കൈകളുമായ്ചേർന്നു നില്ക്കുന്നു; മിഴികൾ മിഴികളിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഹൃദയകഥയങ്ങിനെ ആരംഭിക്കുന്നു.

ചന്ദ്രികാമണ്ഡിതമായ ശിശിരയാമിനി. അന്തരീക്ഷത്തിൽ കുന്ദപുഷ്പത്തിന്റെ മധുരപരിമളം പാറിനില്ക്കുന്നു. എന്റെ മുരളി നിലത്തുപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. നിന്റെ പുഷ്പമാല്യം അപൂർണ്ണവുമാണ്.

നീയും ഞാനും തമ്മിലുള്ളീപ്രേമം ഒരു ഗാനംപോലെ സരളമാണ്. നിന്റെ പീതമുഖാവരണം എന്റെ കൺകളെ മദിപ്പിക്കുന്നു. എനിക്കുവേണ്ടി നീ കൊരുക്കുന്ന മലർമാല, പ്രശംസപോലെന്റെ ഹൃദയത്തെ പുളകിതമാക്കുന്നു.

ഇതൊരു ലീലയാണ്. നല്കലും, അടക്കിവെയ്ക്കലും, വെളിപ്പെടുത്തലും മറയ്ക്കലും നിറഞ്ഞൊരു ലീല; കുറച്ചു പുഞ്ചിരിയും, കുറച്ചു ലജ്ജയും, വ്യർത്ഥമായ ചില മധുരകലഹങ്ങളും നിറഞ്ഞൊരു ലീല.

നീയും ഞാനും തമ്മിലുള്ളീപ്രേമം ഒരു ഗാനം പോലെ സരളമാണ്.

വർത്തമാനത്തിന്നപ്പുറത്ത് ഒരു രഹസ്യവുമില്ല; അസാദ്ധ്യതയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരുദ്യമവുമില്ല; ആനന്ദത്തിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു കരിനിഴലുമില്ല; അന്ധകാരത്തിന്റെ അഗാധതയിൽ ഒരു തപ്പിത്തടയലുമില്ല.

നീയും ഞാനും തമ്മിലുള്ളീപ്രേമം ഒരു ഗാനം പോലെ സരളമാണ്.

സർവ്വ പഥങ്ങളിൽ നിന്നും നമ്മൾ അനന്തനിശ്ശബ്ദതയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നില്ല; ആശയ്ക്കപ്പുറത്തുള്ള വസ്തുക്കൾക്കുവേണ്ടി നമ്മൾ ശൂന്യതയിലേക്കു കൈകളുയർത്തുന്നില്ല. കൊടുക്കുന്നതും വാങ്ങുന്നതുംകൊണ്ട് നമ്മൾ സംതൃപ്തരാണ്.

വേദനയുടെ പൂമധു പിഴിഞ്ഞെടുക്കുവാൻ വേണ്ടി, നമ്മൾ ആനന്ദത്തെ ക്രമത്തിലധികം ഞെക്കിയിട്ടില്ല.

നീയും ഞാനും തമ്മിലുള്ളീപ്രേമം ഒരു ഗാനം പോലെ സരളമാണ്.

2. ആലോചനകൾ

എന്റെ ഹൃദയം—ആ കാനനവിഹംഗമം അതിന്റെ നീലാകാശത്തെ നിന്റെ നേത്രങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു.

അവ പ്രഭാതത്തിന്റെ കളിത്തൊട്ടിലാണ്, നക്ഷത്രങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യമാണ്.

അവയുടെ അഗാധതയിൽ എന്റെ ഗാനങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷങ്ങളാകുന്നു.

ആ വിഹായസ്സിൽ, അതിന്റെ ഏകാന്തമായ അപാരതയിൽ ഞാൻ പൊങ്ങിപറക്കട്ടെ!

അതിന്റെ മേഘങ്ങളെ പകുത്തുമാററിക്കൊണ്ട്, അതിന്റെ സൂര്യപ്രകാശത്തിൽ ഞാനെന്റെ ചിറകുകളെ വിടർത്തട്ടെ!

3. ചോദ്യം

പറയൂ, ഇതെല്ലാം വാസ്തവമാണോ? പ്രിയതമ, പറയൂ, ഇതു വാസ്തവമാണോ?

എന്റെ കണ്ണുകൾ അവയുടെ തുമിന്നലിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുമ്പോൾ അങ്ങയുടെ ഹൃദയത്തിലെ നീലമേഘങ്ങൾ ഉഗ്രസ്വരത്തിൽ ഉത്തരമരുളുന്നുണ്ടോ?

ബോധപൂർണ്ണമായ പ്രഥമപ്രേമത്തിന്റെ വിടർന്നുവരുന്ന മുകുളംപോലെ എന്റെ ചെഞ്ചൊടികൾ മധുരങ്ങളാണെന്നതു് വാസ്തവമാണോ?

മറഞ്ഞുപോയ മധുമാസങ്ങളുടെ സ്മരണ എന്റെ അംഗങ്ങളിൽ തങ്ങിനില്പുണ്ടോ?

എന്റെ പാദസ്പർശത്താൽ ഭൂമി ഒരു വിപഞ്ചികപോലെ ഗാനങ്ങളായി വിറകൊള്ളുന്നുണ്ടോ?

എന്നെ കാണുമ്പോൾ രജനീദേവിയുടെ മിഴികളിൽനിന്നും ഹിമകണങ്ങൾ വീഴുന്നതും എന്റെ ശരീരത്തെ വലയം ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രഭാതകാന്തി സന്തുഷ്ടിയേന്തുന്നതും അപ്പോൾ വാസ്തവമാണോ?

ഇതു വാസ്തവമാണോ? യുഗങ്ങളിൽക്കൂടി, ലോകങ്ങളിൽക്കൂടി അങ്ങയുടെ പ്രേമം എന്നെ അന്വേഷിച്ചു സഞ്ചരിച്ചുവെന്നതു് വാസ്തവമാണോ?

ഒടുവിലെന്നെ കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ, അങ്ങയുടെ ചിരന്തനാഭിലാഷം, എന്റെ മധുരഭാഷണത്തിൽ, എന്റെ ലോചനങ്ങളിൽ, എന്റെ അധരങ്ങളിൽ എന്റെ കബരീഭാരത്തിൽ പരിപൂർണ്ണ പ്രശാന്തിയെ ദർശിച്ചുവെന്നതു് വാസ്തവം തന്നെയോ?

അപ്പോൾ അപാരതയുടെ രഹസ്യം എന്റെ കൊച്ചുനെററിയിൽ ലിഖിതമാണെന്നതു് വാസ്തവംതന്നെയോ?

പറയൂ, പ്രിയതമ, ഇതെല്ലാം വാസ്തവമാണോ?

4. ആസ്പർശനം

ദ്രുതഗതിയിൽ അവളെന്റെ സമീപത്തിൽക്കൂടി പോയപ്പോൾ, അവളുടെ ചേലാഞ്ചലമെന്നെ സ്പർശിച്ചു.

ഒരജ്ഞാതഹൃദയദ്വീപത്തിൽ നിന്നും പൊടുന്നനെ വസന്തത്തിന്റെ ഊഷ്മളനിശ്വാസമുയർന്നുവന്നു.

വിദലിതമായ പുഷ്പദളം മന്ദാനിലനിൽപോലെ ഒരു മൃദുലസ്പർശനത്തിന്റെ ചലനം എന്നെത്തഴുകി ഒരു നിമിഷത്തിൽ മറഞ്ഞുപോയി.

അവളുടെ ദേഹത്തിന്റെ നെടുവീർപ്പുപോലെ, അവളുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ മന്ത്രണംപോലെ, അതെന്റെ കരളിൽ പതിച്ചു.

See baffling ILLUSIONS
presented by
SELCARIM

J. & J. DECHANES

HERBO MINERAL MEDICINES

★ *Keep the Doctor away from your home*

★ *Help the Doctors to save their poor patients*

★ *Aid dispenseries and Hospitals to extend free medical treatment to the needy*

★ *Make it possible for every village to have virtually a complete dispensery of its own*

★

ORIENTAL AGENCIES,

DISTRIBUTORS : J. &. DECHANES,

HERBO-MINERAL MEDICINES,

HUZUR ROAD, CALICUT.

FREE LITERATURE ON REQUEST

30 *Years In The Service Of Students*

K. R. BROTHERS

Printers, Publishers, and Book-Sellers

KOZHIKODE

Contact us for:–

- ★ *College Text-Books and Guides*
- ★ *Latest Malayalam Novels*
- ★ *Wide Variety of Books on General Topics*
- ★ *Quality Printing of Every Kind*

★

തൂലികപിടിച്ചു തഴമ്പിച്ച കേരളത്തിലെ
സുപ്രസിദ്ധ സാഹിതീസേവകൻമാരുടെ
കലാസൃഷ്ടികൾക്ക് ഞങ്ങൾക്കെഴുതുക.

കെ. ആർ. ബ്രദേർസ്സ്

കോഴിക്കോട്ട്.

Tel: PRINTER

The

United Mercantile Co., Ltd.,

Bank Road, Calicut.

Importers & Dealers in

Printing Machineries, Paper, Printing Inks,

Printers' and Book Binders' Requisites,

Stationery etc.

Stockists of:--

Hooghly Printing Inks.

Telegrams: PRINTER

Buy All Your Requirements

in

Books And Stationary

From

THE M. C. COLLEGE STUDENTS'
GENERAL CO-OPERATIVE
STORE LTD.

M/s. COOVERJEE ARDESHIR & Co.

Calicut, Malabar Coast.

Distributors :

THE IMPERIAL TOBACCO CO. OF INDIA LTD., MADRAS.
M/S. BENGAL PAPER MILLS CO. LTD., CALCUTTA.

Agents :

THE NEW ZEALAND INSURANCE CO., LTD.
(incorporated in New Zealand) MADRAS.
THE CALEDONIAN INSURANCE COMPANY
(Founded 1805) MADRAS.
BIRKMYRE BROS. LTD. ((CALCUTTA)
Manufacturers of Beltings & Tarpauline

Dealers in :

BURMAH SHELL OIL STORAGE & DISTRIBUTING CO.
OF INDIA LTD. MOTOR OIL & PETROL.

For your requirements in

Printed Stationary,

Account Books, etc,.

Please send your enquiries to

THE

EMPIRE PRESS,

BANK, ROAD, CALICUT.

(Commercial Art Printers and Dealers in Paper & Printing materials)

D. V. NAIK BROTHERS

Tel. Address: "DRUGS" Calicut. **(ESTD, 1905.)**

GENERAL MERCHANTS, CHEMISTS & DRUGGISTS

PALAYAM ROAD, CALICUT.

FOR ALL

Patent Medicines

For Stylish Spectacles and Eyewears

Consult:

ROYAL OPTICAL STORES

COURT ROAD

CALICUT

Western Agencies

RADIO, REFRIGERATION AND ELECTRICAL

ENGINEERS

Palayam Road

CALICUT

★

Sales & Service

* His Master's Voice Radios
* Philco Refrigerators
* Electrical Materials

WE MANUFACTURE IN

Several Styles to Suit different tastes

BUT HAVE ONLY

One Quality that satisfies all

C. Krishnan Nair

MANUFACTURING JEWELLER &

OPHTHALMIC OPTICIANS

KOZHIKODE

THE MALABAR CHRISTIAN COLLEGE

Magazine

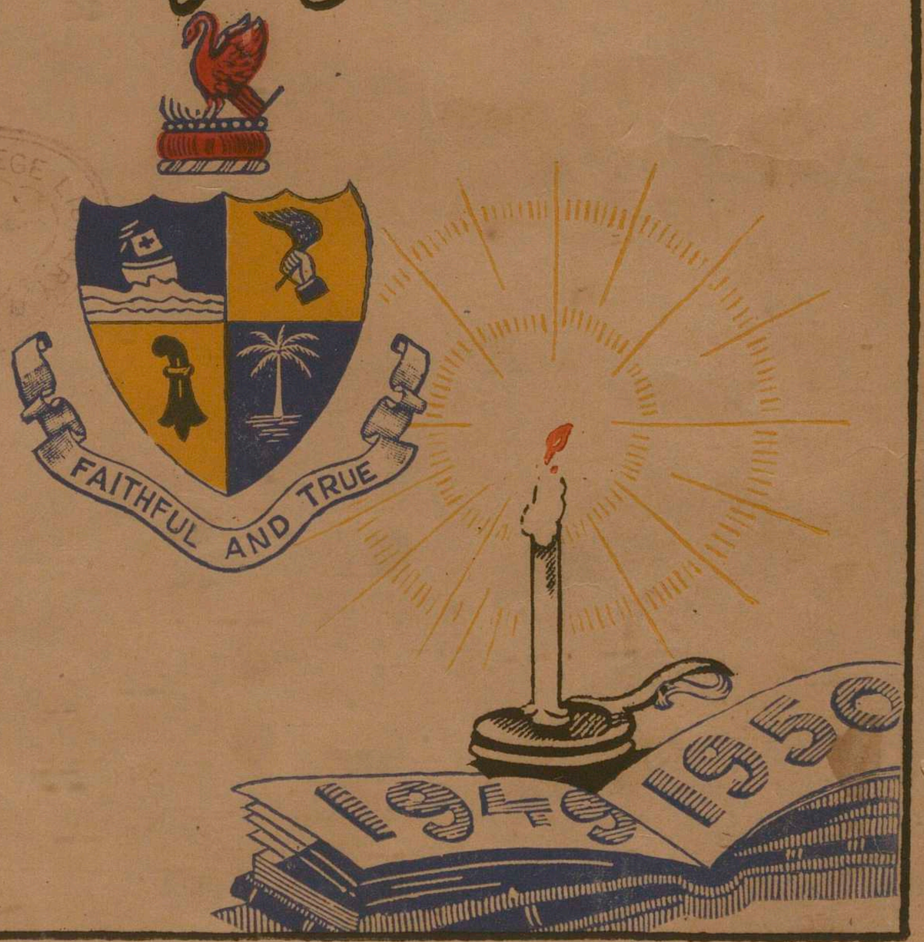

MALABAR CHRISTIAN COLLEGE